Adéla Rosípalová

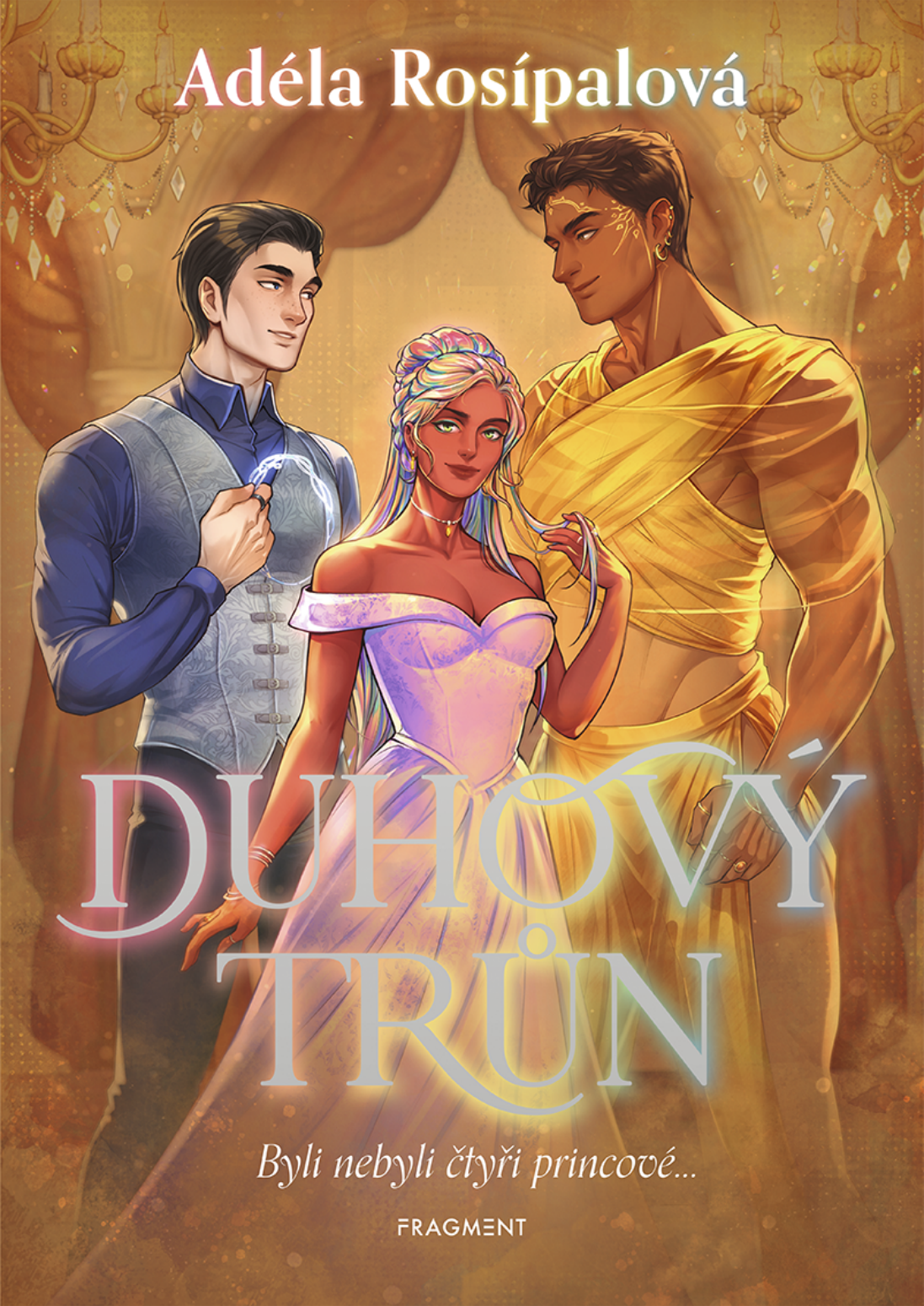

DUHOVÝ TRŮN

Byli nebyli čtyři princové...

FRAGMENT

Duhový trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adéla Rosípalová
Duhový trůn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Adéla Rosípalová

DUHOVÝ TRŮN

Byli nebyli čtyři princové...

FRAGMENT

Copyright © Adéla Rosípalová, 2026
Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026
Interior icons: Shutterstock 2793734583

ISBN tištěné verze 978-80-253-7950-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7951-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7971-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7972-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Představ si, že bys měl každou noc za úkol zhasnout měsíc,
pomyslel si. Nikdy na něj nedosáhneš.
A totéž platí o slunci. Takže ses přece jen narodil dobře.

Ernest Hemingway, *Stařec a moře*

Rejstřík královských rodin

DUHOVÉ KRÁLOVSTVÍ

král Gertemius Tarina

†královna Laeri Tarina

princezna Nyrae Tarina, dědička trůnu

†princ Wiktor Tarina, syn krále

SLUNEČNÍ KRÁLOVSTVÍ

král Weteus Rojský

královna Aslanis Rojská

princ Quiren Rojský, bratr krále

princezna Amanthé Rojská, dcera krále

princ Dewon Rojský, syn krále

lord Lias, manžel princezny Amanthé

MĚSÍČNÍ KRÁLOVSTVÍ

král Ervin Canis

královna Garthyna Canis

princ Arei Canis, dědic trůnu

ZIMNÍ KRÁLOVSTVÍ

král Dorian Sněžný

†Irian Sněžný, zesnulý panovník, otec krále

královna matka Melisandra Sněžná, matka krále

princezna Evalin Sněžná, sestra krále

princezna Jiana Sněžná, sestra krále

princ Kristar Sněžný, bratr krále

princezna Vesperin Sněžná, sestra krále

BOUŘLIVÉ KRÁLOVSTVÍ

král Tezrius Nevhit

†královna Arina Nevhit, jeho první žena a matka Gerezina a Albiana

královna Valeria Nevhit, jeho druhá žena a matka Eliase

princ Gerezin Nevhit, dědic trůnu

princ Albian Nevhit, syn krále

princ Elias Nevhit, syn krále a současné královny

Před deseti lety

Bylo nebylo, shodili prince do rybníka a on umřel, zazvonil zvonec a pohádky byl konec.

A co bylo dál?

Dál nebylo nic. A pokud ano, tak to princ nevěděl, protože byl mrtvý.

Utopit se během politických jednání na území znepřáteleného království asi nedokáže jen tak nějaký princ. Něco podobného se aspoň Dewonovi honilo hlavou, zatímco se mu plíce plnily vodou a končetiny ho táhly ke dnu. Takže takhle to bude. Zemře v sedmi letech, pěkně na očích své rodině a vladařům sousedních zemí, a navíc pod rukama těch *pitomců*, se kterými jako ještě *větší pitomec* lezl na molo. *A dál nebylo nic.*

Ale někdo by si asi zasloužil vědět, že za jeho smrt nemůže pouze menší zkrat na vedení, ale taky dědicové trůnů okolních zemí. A Amanthé by si možná zasloužila vědět, že má rozmazanou řasenku, ale to jenom možná.

Dewon se znovu pokusil pohnout, vzpomenout si, jak ho učili tempa, jenže už příliš panikařil.

Vtom se do jeho těla opřel silný proud vody a zanesl ho ještě dál. Něco ho obemklo kolem pasu.

Zkusil bojovat, ale síly ho opouštěly, a tak se té bestii podvolil. Co už, aspoň se nebude říkat, že Sluneční princ umřel, protože neuměl plavat. Zabila ho podvodní příšera, na detaily se historie ptát nebude.

Ještě jedno škubnutí stranou – ještě jedno kopnutí do těla – a pak mu sluneční světlo znovu pohlédlo do tváře.

Jakmile se jeho hlava ocitla nad hladinou, Dewon se rozkašlal. Proudy, které se na suchu proměnily v ruce, ho vytáhly na břeh. Dopadl obličejem přímo do trávy, kašlal a svíjel se, ale mohl dýchat. Mohl zase svobodně dýchat.

Zatímco ze sebe dávil vodu, celé jeho tělo se třáslo. Cítil, jak se mu oči plní slzami. Pomalu mu začínalo docházet, že ve vodě nebojoval s žádnou příšerou. Aspoň ne tou podvodní.

Ucítil šťouchanec v boku. „Nesnáším tě," zavrčel hlas sametový jako ta nejjemnější přikrývka, tak odlišný významu vyřčených slov.

„Kdo se to tady vychloubal mořem hned u paláce, he?" ozval se další.

„Nebuďte na něj hnusní, vždyť se zrovna málem utopil!" zastal se ho dívčí hlas.

„A my kvůli němu málem taky!" ohradil se čtvrtý, poslední z nich. „Pěkně jsi mě kopla!"

„Elias skočil přímo na mě!"

Dewon ucítil ruku ve vlasech. „Hej, žije to ještě vůbec? Jestli jsem si kvůli němu zmáčel hadry, a stejně je po něm –"

„Vždyť dejchá, ty blbče."

„Panebože, mějte trochu soucitu!" Něco odpinklo prsty v jeho vlasech a jiná ruka ho polechtala na krku. „Dewone, dobrý? Slyšíš nás?"

Slyšel. A nejenom je.

Vzápětí od něj něco prudce odstrčilo všechny zvídavé ruce. Na rameno mu dopadla kovová pracka a rychle ho vytáhla na nohy.

„Jste v pořádku, princi?" zeptal se ho strážný ve stříbřité uniformě. Dewonovi se lehce točila hlava, takže nebyl schopný ani přikývnout.

„*Pusťte ho*," zaslechl otcův hlas. V tu chvíli se mu zhoupl žaludek.

Vytřel si vodu z očí – tu rybniční, samozřejmě, vůbec ne slzy – a zamrkal k přibíhajícím postavám. Než stihl zaostřit, přehodily si ho další

ruce; nejprve veliké a hrubé, poté jemnější. Parfém identifikoval těsně předtím, než si ho k sobě matka přitiskla.

„Dewone," vyhrkla a odhrnula mu mokré vlasy z čela. „Jsi v pořádku?"

Netoužil po ničem jiném než se jí okamžitě schoulit do náruče, ale všiml si své starší sestry Amanthé, jak s pozdviženým obočím (a rozmazanou řasenkou kolem pravého oka) postává opodál, a tak se držel. Jenom přikývl, přestože mu plíce pořád hořely.

Až potom sebral odvahu konečně pohlédnout do tváře těm podvodním příšerám.

Princové Arei, Kristar a Elias si jeden druhého prohlíželi s neskrývanou nenávistí a princezna Nyrae si se staženým obočím ždímala barevné vlasy. Dewon netušil, co jim provedl tak strašného, že ho málem odsoudili k smrti. S tím vychloubáním začal jenom proto, že si z něj kluci utahovali, to přece nemohl nechat jen tak!

„Nikdo nechtěl nikomu ublížit," začala Nyrae. „Jenom jsme si hráli..."

„Ticho, Nyrae," utnul ji její otec. Duhový král si Dewona přeměřil pohledem, který měl do matčiny starostlivosti hodně daleko.

A to pořád nebylo nic oproti tomu, jak se tvářil jeho vlastní otec.

Weteus Rojský byl patnáctý král své dynastie, poddanými nazýván *talle roje*, což by se ve starém slunečním jazyce dalo volně přeložit jako Nejjasnější slunce, a určitě dostal (minimálně od svého bratra) spoustu dalších přezdívek, přesto si Dewon už několikrát říkal, že by mu měli udělit ještě titul Postrach od pohledu. Měl otce rád, to bezpochyby, máloco mu však umělo nahnat takovou hrůzu jako jeho rozzuřený pohled.

Naštěstí se teď nedíval na něj.

Naneštěstí tak shlížel na Ervina Canise, Areiova otce a Měsíčního krále.

„Tvůj syn málem zabil mého," ucedil Sluneční král.

Dewonovi naskočila husí kůže. Do zahrad hradu Měsíčního království se sjely rodiny z pěti zemí, u jeho pádu z mola asistovaly čtyři děti, ale otec si tradičně vybral svého největšího soka.

Sluneční a Měsíční se nikdy neměli moc v lásce.

„Jsou to děti, Wetee," odvětil s klidem Ervin Canis. „Stěží to bylo víc než nešťastná náhoda."

Arei se doteď tvářil nejistě, ale jakmile slyšel, že se za něj jeho otec postavil, pyšně vypnul hruď. Jako by tomu tupci nedošlo, že Canis se ani nesnaží svést vinu na zbylé dva prince nebo princeznu.

Určitě ho do té vody strčil Arei, kdo jiný.

Dewonův otec zatnul zuby. „Opravdu? Možná trochu *příhodná* náhoda?"

„Chceš snad mého dědice obvinit z pokusu o vraždu?" zeptal se Canis chladně.

„Vždyť jsme pro něj všichni hned skočili!" vyhrkla princezna. Oba králové ji zpražili pohledy, ale Nyrae si z toho, že narušila jejich rozhovor, nic nedělala. „Nikdo mu nechtěl ublížit!"

„Nyrae," sykl Duhový král, aby dceru zkrotil. Princezna se po něm nechápavě otočila, ale víc prostoru bránit prince nedostala.

Slova se opět ujal Canis. „Zvláštní, že obviňující prst vždycky míří mým směrem," odtušil, zatímco si princeznu prohlížel. Dewon jí musel nechat, že pod jeho pohledem nesklopila zrak, na rozdíl od Eliase a Kristara, na které se král ohlédl hned potom. „Máme tu snad další tři, kteří nesou stejnou vinu, jak nám princezna právě připomněla. Když jsem se díval naposledy, jistý Bouřlivý princ stál taky dost blízko."

To samozřejmě nenechalo Bouřlivého krále chladným. „Eliase do toho laskavě netahejte! Kdyby ten váš kluk uměl plavat, nemuselo by se z toho dělat takové drama!" ohradil se směrem k Rojským.

„Takže za to nakonec může *můj kluk*?!"

Dewon cítil, jak rudne, když se na něj upřely obviňující zraky všech rodičů. Ano, oběť si za to očividně mohla sama.

Byla chyba sem jezdit. Otci se nechtělo o problémech s úrodou na kontinentu vyjednávat zrovna v Měsíčním království. Když od Měsíčních dorazila výzva k účasti na jednání, vymlouval se, že potíže na severu je přece nezajímají, ale nakonec ustoupil. Všichni ho přesvědčovali, že dnešek by možná mohl představovat zlom v odvěké nenávisti panující mezi Rojskými a Canisy, a všechno opravdu vypadalo docela dobře... dokud se Dewon neskutálel do rybníka.

Vyhlásí si tu válku jenom kvůli němu a jeho neschopnosti.

Roztřásl se mu ret. Už nevnímal, co po sobě králové štěkají. Neotáčel se po nikom dalším. Uměl si ostatně představit, jak se asi tváří jeho sestra i co z ní vypadne, jakmile budou sami. „Zase nám děláš ostudu. Jednou ti budou říkat Dewon Neschopný."

Instinktivně chňapl po matčině ruce a ta ho pevně stiskla.

Při pohledu na to gesto si Areiova matka odfrkla a pronesla něco v cizím jazyce. Stačila jednoslovná odpověď jejího muže, a Sluneční král tasil zbraň.

Dewonova matka vylekaně ucouvla a popostrčila kluka za sebe, podobně jako Zimní královna zaštítila Kristara a Bouřlivá Eliase. Nyrae udělala krok dopředu, načež ji její otec opět stáhl stranou, a Arei zůstal stát mezi svými rodiči, ale při pohledu na ostří trochu zbledl.

Dewon ve tváři Ervina Canise postřehl letmý záblesk vzteku. „No tak, Wetee," pronesl však poměrně klidně. „To snad nebude nutné."

„Dávej si pozor na jazyk," zavrčel Dewonův otec. „I moje trpělivost má svoje meze."

Ervin Canis ledabyle položil dlaň na jílec vlastního meče, který se mu houpal u pasu. „Opravdu mi vyhrožuješ na *mém* území? V *mých* zahradách? To jdeš tedy dětem příkladem."

Dewon zatěkal očima po strážích kolem. Všechny oči zpod přilbic mířily na Slunečního krále. Na to, jak ochotně se hrnuly Dewonovi pomoct, teď nevypadaly vůbec přátelsky.

„Tak jak si to mám přebrat, Ervine?" odtušil otec. „Přijeli jsme sem na tvůj popud, zorganizoval jsi toto setkání, a teď mi málem zabiješ syna?"

„Tahle věta patří Areiovi, ne mně," připomněl Canis. „Nesváděj nešikovnost mladých na bedra celého království. Namíříš čepel na něj?"

Areiovi zahořely tváře, ale Dewonovi to žádné zadostiučinění nepřineslo. Ani když otcův rozzuřený pohled skutečně sklouzl na dědice Měsíčního trůnu.

Canis najednou drapl Areie za rameno a prudce ho popostrčil před sebe, až Měsíční princ klopýtl. Areiovy tmavě modré duhovky se s hrůzou upřely na ostří meče Slunečního krále, které se změnou cíle ani nezakolísalo.

Tehdy udělala Dewonova matka krok směrem ke svému choti a jemně mu položila ruku na paži. Měsíčnímu králi při tom cukl koutek rtů.

„Vyhrožuješ mně, vyhrožuješ mému dědici. Ale budu velkorysý, když se tu ten váš kluk málem utopil, a přejdu to." Pozvedl dlaň a Dewon zaslechl, jak stráže sborově ustoupily. Nedýchalo se mu však o nic líp. Při tom všem si vůbec nevšiml, jak pevně Canis svírá Areiovo rameno. Jako by chtěl mít jistotu, že Arei před namířeným mečem neuteče. „Ostatně tu máme důležitější věci na práci než dětskou rvačku."

Matka cosi pošeptala otci. Ten ještě chvíli držel napřažený meč, než konečně rezignoval. S trpkým výrazem zasunul zbraň zpět do pochvy, ale jeho výraz se nijak nezmírnil. „Jak si přeješ," ucedil. „Nechme na dětech, ať si to vyřídí samy."

Bylo nebylo, otec zavraždil vlastního syna a všichni mu to nadšeně odsouhlasili.

Dewon k němu ohromeně vzhlédl. Copak chtěl, aby v té vodě skončil znovu? Čeho si myslel, že tím dosáhne? Že snad obrátí karty ve svůj prospěch, když donutí Areie, aby se k tomu sám postavil čelem?

Ervin Canis se usmál, ale nebylo v tom vůbec nic vřelého. Jakmile byla největší hádka zažehnána, Bouřliví a Zimní se začali obracet k altánu, kde dospělí původně seděli a odkud jejich ratolesti utekly, protože je politické řeči nezajímaly. Dewon by teď dal všechno za to, aby si jeho o patnáct minut mladší já uvědomilo, že vlastně nejsou až tak špatné.

Sluneční král se na něj už ani nepodíval, když se s rukou stále položenou na jílci vydal zpět k altánu. Máloco bylo pro Sluneční horší než čelit Měsíčním – a nechat se jimi porazit, byť pouze slovně.

Matka mu povzbudivě stiskla rameno. „Neřeš nic s horkou hlavou," špitla.

Stiskl jí dlaň, i když spíš pro svou vlastní útěchu. Amanthé přešlapovala hned vedle ní a Dewon radši uhnul pohledem.

Zrak mu tak nešťastně padl na stále přítomného Měsíčního krále. Areiův otec se na něj usmál od ucha k uchu, ale nebyl to ani náhodou ten typ úsměvu, jaký po něm vyslala matka. Vypadalo to, že král dobře ví, jak se věci na mole odehrály.

Aspoň že Areiovi zmizel úšklebek ze rtů, když se na něj Canis otočil. Dostal nejspíš nějakou poučku, protože ještě o trochu zbledl, a pak už se i jeho rodiče odebrali pryč.

Jakmile bylo jisté, že jsou dospělí z doslechu, Kristar si odfrkl a řekl něco, co byla v jeho rodném jazyce zcela určitě nadávka. Nyrae po něm vyslala naštvaný pohled.

„Víte, že pravda nikomu neublíží? Takhle si to odskáčeme všichni..." Vylekaně ucouvla, když se Kristar najednou rozešel s takovou vervou, že do ní málem vrazil. Zimní princ si to svérázným krokem namířil do altánu za rodiči. Nyrae jen svěsila ramena. „Anebo jim můžeme říct každý svou vlastní pravdu, proč ne."

„No tak za nimi upaluj," ucedil Elias, oprášil si zablácené kalhoty a vrhl po Dewonovi naštvaný pohled. „Díky za průser."

„Kdybyste ho –"

„Tebe se nikdo neptal," utnul Elias Nyrae. Princezna byla schopná jen zaskočeně sledovat, jak i druhý princ míří do altánu a po cestě se snaží usušit, co to dá.

Zůstali tu už jen tři – Dewon, Arei a Nyrae. Princezna si prohlížela zbylé prince a patrně i jí došla trpělivost. „To se vám povedlo," odtušila dopáleně. „Stačilo se k tomu postavit čelem."

„Nikdo ti nebrání jít žalovat. Tím, že nás budeš pořád buzerovat, už to nezměníš, chytrolínko." Arei si naprosto neprincovsky odplivl, až Nyrae znechuceně odstoupila. Další naštvaný pohled už mířil na Dewona. „S maminkou a tatínkem za zády se všechno řeší jednodušeji, co? Řekneš k tomu něco, když to hodili na nás?"

Dewon si zaryl nehty do kůže. Vydržel to doteď, vydrží to ještě chvíli.

Arei pohodil hlavou a prohrábl si usychající vlasy. S každou další vteřinou se tvář Měsíčního prince čím dál víc křivila vzteky. „Kdyby to bylo na mně, vykašlal bych se na tebe, ty srabe."

„Proto jsi pro něj skočil jako první?" prohlásila Nyrae.

„Když ty ses pořád k ničemu neměla!" odsekl Arei. „Kdo měl vědět, že tohle nemehlo neumí plavat?"

„I kdyby uměl, nemuseli jste ho strkat do vody!"

„Je to jeho vina, že se z toho dělá taková aféra!“

„Jaká aféra? Všechno zase hrotí jenom vaši rodiče! Kdybych tam spadla já, Elias nebo Kristar, už o tom nikdo neví!“

Dewon si promnul obličej. Potlačované slzy ho štípaly. Jenže když něco potlačujete až moc dlouho, vypluje to na povrch nakonec zcela samovolně.

„Jsi v pořádku, Dewone?“ zeptala se Nyrae. Kromě matky byla jediná, kdo se zajímal o něj, a ne o to, na koho svalit vinu. Dewon váhavě přikývl, ale to už cítil, jak mu po tváři stéká první slza.

„No tak to je výborný!“ rozhodil Arei rukama. „Nechceš kapesníček a obejmutí? Anebo běžet za maminkou a pěkně jí vylíčit, jaký jsi chudáček, že jsme tě shodili do vody?“ Najednou Dewona chytil za ramena a ten se lekl tak, že znovu zalapal po dechu. „Slyšíš? Utíkej za maminkou a postěžuj si na nás, ať nás třeba dají spráskat!“

„Areii!“ houkla Nyrae. „Přestaň!“

„Nesnáším tě,“ zavrčel Arei. Odstrčil Dewona tak prudce, že spadl na zem a bolest mu vystřelila do celého těla. Ze rtů mu unikl první vzlyk, ale nevěděl, co ho vlastně bolí víc – jestli to pálení a stále přítomné píchání uvnitř, nebo ten neskutečný pocit hanby.

Arei při pohledu na něj zkřivil rty a vydal se pryč. Na rozdíl od Eliase a Kristara však nezamířil do altánu, ale směrem k hradu. Dewonovi to bylo celkem jedno, beztak už měli všichni dospělí svůj vlastní obrázek.

„Idiot,“ ucedila Nyrae tlumeně. „Kdyby věděli, že neumíš plavat, nestrčili by tě. Proč jsi nám to neřekl, když jsme šli na to molo? Proč jsi tajil takovou banalitu?“

Dewon nechtěl vypadat jako ještě větší pitomec, když Nyrae byla evidentně jediná, kdo se o něj skutečně zajímal, ale nedokázal přestat brečet. Jakmile si slzy jednou našly cestu ven, už potřebovaly vyjít všechny.

Když princezna seznala, že z něj nic kloudného nedostane, také se vydala pryč. Dewon si přitáhl kolena k bradě a schoulil se, zatímco se jeho tělo i celý svět ještě pořád třásly. Ten den si řekl, že se už nikdy, *nikdy* nebude cítit tak děsně poníženě jenom proto, že nechá ostatní, aby si na něj dovolovali.

Nyrae zamířila za otcem k altánu. Byla naštvaná na všechny prince, jak pitomě se pořád museli chovat, na dospělé, že ji nikdy nebrali vážně, a taky na sebe, že tomu nedokázala zabránit. Ten den si řekla, že ji už nikdy, *nikdy* nebude nikdo znevažovat jenom proto, že je žena.

A Arei se mezitím zabouchl ve svých komnatách a čekal. Na ten den se pak rozhodl zapomenout, ale nikdy, *nikdy* ho z hlavy nevyhnal.

Bylo nebylo, shodili prince do rybníka...

... ale topili se všichni ostatní.

První část

BYLO NEBYLO, SHODILI PRINCE DO RYBNÍKA...

POHÁDKA ZAČÍNÁ

1.

Nyrae

Taneční sál byl ten den nejklidnějším místem v celém zámku.

Nyrae stála u okna, zpola schovaná za závěsem, a očima bezduše těkala po klikatých ulicích a barevných střechách domů. Slunce už bylo vysoko a sloužící zběsile běhali sem a tam, zatímco ještě naposledy upravovali dekorace na nádvoří. Zrak jí neustále sjížděl k bráně, ale ta se zatím ani jednou nepohnula. Věděla, že až se tak stane, už nebude cesty zpět, a zároveň strašně toužila po tom, aby to měla co nejdřív za sebou, protože tenhle pocit – tohle zvláštní šimrání v hrudi – jí za posledních pár dní stačil.

Nebyl to ani týden, co si ji otec zavolal do svých komnat. Rozběhla se tam s hrůzou, že pro ni má svoje poslední slova, a odcházela s tím, že by mu k nim nejradši trochu dopomohla.

„Za chvíli ti bude osmnáct," řekl poté, co se posadila na židli k jeho posteli. Jeho běžně tmavě rudá kůže už téměř zprůsvitněla a tváře, kterým vévodily kruhy pod očima, se propadaly hloub a hloub. Duhové vlasy, jimiž se rod Tarinů pyšnil celá staletí, dávno prořídly. Otec tyto pokoje v posledních měsících opouštěl málokdy a celé dny trávil v posteli nebo křesle. Nyrae přišlo, že ten den vypadal hůř než obvykle.

I kvůli tomu se nejdřív pokusila vtipkovat: „To vím. Už jsi objednal ten ohromný dort, který nikdy nechci, a určitě se o tom stihneme ještě několikrát pohádat."

Otcovy rty se zvlnily v jemný úsměv. „Nyrae, sama vidíš, že na tom nejsem nejlíp."

„To neříkej," mírnila ho hned. „Určitě se –"

„Nech mě domluvit," přerušil ji. „Víš, jak nesnáším, když mi kazíš připravené proslovy."

Nyrae tedy jen přikývla, ať pokračuje.

„Nevím, kolik času mi ještě zbývá. A tuhle povinnost musím splnit, než bude pozdě." Trochu se nadzdvihl v loktech, jako by potřeboval nabrat sílu. „Království potřebuje dědice."

Nyraino obočí vystřelilo vzhůru. „Sedím přímo před tebou."

Otec však zavrtěl hlavou. „Království potřebuje *silného* dědice. Nesmí se stát, že budeš působit jako výzva pro někoho, kdo si usmyslí nárokovat si trůn."

„Jsem tvoje dcera," opáčila. „Můj nárok na trůn je *nezpochybnitelný*."

„Ale jsi žena."

Jako by ji bodl. „Kvůli tomu přece nejsem méněcennější," ucedila.

Tolik let. Tolik let papírování, schůzek, vyjednávání. Diplomacie, organizace, návštěvy. Nyrae se účastnila úplně všeho, mířila dál a výš a nespokojila se s málem. Připravovala se na den, kdy se stane královnou. Dokazovala ostatním, že je schopná. Tolik let – a otec to prostě smete ze stolu. *Třemi slovy.*

„To nikdo netvrdí."

„Copak se neslyšíš? To nemůžu vládnout jen proto, že nejsem muž?"

„Duhovému království žena nikdy nevládla."

„Někdo musí být první," konstatovala. Ani se neusmál. „I v Zimním království nabírají do Legie ledu vojáky bez ohledu na pohlaví, a to jde o elitní bojovou jednotku, tak proč –"

„Ale tady nejsi v Zimním království," odsekl otec. „Prostě to takhle funguje."

„To ještě neznamená, že je to správně."

„Já vím, Nyrae, ale prostě to tak je a já s tím nic nenadělám."

Nebo nechceš?

„Kdybys na trůn neměla nárok, tak spolu teď nevedeme tenhle rozhovor," namítl.

Přimhouřila oči. „Proč tenhle rozhovor tedy vedeme?"

Otec se zhluboka nadechl a chvíli ta slova podržel, jako by snad po těch předchozích mohla přijít ještě větší katastrofa. „Musíš se vdát."

Evidentně mohla.

Ta věta zůstala viset ve vzduchu.

Nyrae odmala věděla, že k tomu jednou dojde. Ve světě, kde se řešila spojenectví, tomu neměla šanci utéct. Otec ji však do zásnub nikdy netlačil a nechával jejím citům volný průběh, ačkoli když na to teď tak myslela, možná všechny ty návštěvy, které se občas sjížděly do zámku, nebyly tak úplně náhodné.

Věděla, že k tomu jednou dojde, a přesto to pro ni byla rána pod pás.

Kdyby to podal jinak. Kdyby jí prostě oznámil, že se zčistajasna rozhodl ji provdat nebo že někdo žádá o její ruku... ne že na korunu nemá nárok, protože bez muže po boku je slabá.

„Chci jen mít jistotu, že ti tvůj nárok zůstane," řekl otec. „A hlavně že na to nebudeš sama."

Kdyby se Wiktor dožil dnešního dne, vadilo by někomu, že na to bude sám?

Nevadilo. Jistěže nevadilo. Její bratr by zdědil trůn a nikdo by ani nemrkl. Aby ho mohla zdědit ona, museli mít *jistotu v podobě jiného muže.*

„Nemám si koho vzít."

„Ale máš," odvětil otec sebejistěji, než by od něj čekala. „Vím, co si myslíš, a věř, že bych ti přál, aby ses sama mohla zamilovat. Proto ti chci dát na výběr mezi těmi, které dobře znáš."

Tohle nemohlo ani omylem dopadnout dobře. „Otče, přece to s tebou není tak zlé," zkusila zahrát na jinou notu. „Nemusíš –"

„Ticho," zvedl dlaň. „Snažím se ti vyjít co nejvíc vstříc, Nyrae. Všichni na mě už tolik let tlačí, ať tě zasnoubím, a já mám sto chutí dát jim zapravdu, jaký jsem byl hlupák, že jsem se tomu pořád vyhýbal. Chceš snad, aby po trůnu skočil někdo ze šlechty jen proto, že si usmyslí, že

na něj jako žena nemáš právo? Chceš, aby první roky tvé vlády definovaly rozepře, všelijaké vzpoury vůči autoritě, a nedejbože i bitvy o trůn? Aby Tariny, kteří vládnou po staletí, někdo vystřídal? Potřebuješ k sobě někoho, proti komu se neodváží, a tohle je to nejmenší, co s tím můžeme udělat."

Razance v otcově hlase ji na okamžik vykolejila. Takhle s ní nikdy nemluvil. Snažila se, přece se tak dlouho snažila – myslela, že se snažili *společně* dokázat království, že je hodna vlády. Ale i pro něj se očividně snažila málo.

Opravdu působila tak slabě?

Představila si všechny duhové šlechtice, jak se vtírají do královy přízně s úmyslem podstrčit mu některého z jejich synů, jen aby se dostali ke koruně a moci. Mohla se na něj snad zlobit, když se tolik let pokoušel ji před tím uchránit? Ne, vztek mohla mít leda tak na jeho nemoc a čas, který jim nedal na vybranou. *A na společnost, pro kterou princezna byla pouhý prostředek.*

Nakonec jen svěsila ramena a čekala, jaký bude otcův výběr. Nejspíš kvůli jejímu rezignovanému výrazu otec trochu zjihl.

Prosím, ať to není Tari Letei. Ať to není...

„Holčičko, pamatuješ si Eliase Nevhita? Bouřlivého prince?"

Překvapeně zamrkala. Dobře, asi úplně nepočítala s tím, že jako první padne princ ze sousední země, a ne duhový šlechtic. „Myslíš toho, který tu málem vypadl z okna?"

„Dobře, na to jsem zapomněl," odkašlal si otec. „Ale teď je o pár let starší a určitě moudřejší. Slyšel jsem, že ho lidé mají rádi. A vždycky se k tobě choval slušně."

„Protože ke mně si nikdo nedovolí nechovat se slušně." Jestli jí chtěl nakukat, že je to nejideálnější nápadník, musel se snažit trochu víc. Eliase viděla naposledy před několika lety, kdy ho zachránila od onoho smrtelného incidentu, a pak se jí logicky vyhýbal, protože ho přece „zachránila malá holka". Pitomec.

„Prý je to fešný mládenec..."

„*Otče.*"

Otec poznal, že to nikam nevede. „No a co princ Kristar? Kristar Sněžný ze Zimního království," upřesnil, když Nyrae na chvilku zaváhala. „Poskytl by ti jasnou ochranu s Legií ledu..."

„Kristara si nevezmu."

„Nyr..."

„Ne." Nyrae se snažila chápat jeho snahu; zajistit budoucnost království byla ostatně povinnost jich obou, ale netušila, proč navrhuje prince, kteří jí odmala dost jasně opovrhovali.

Horší už by snad byl jen Tari Letei, jehož jméno pořád nezaznělo. Pocházel ze starého duhového šlechtického rodu, jeho otec byl lordem Zeleného dvora, který spravoval přístavy, a určitě by měl být jedním z jejích potenciálních nápadníků, kteří otci přišli vhod. Sice ho už jednou poslala k čertu, ale neoficiálně.

To na tom podle otce byla až tak zle, že ji chtěl zasnoubit s někým ze zahraničí?

Otec zavrtěl hlavou. „No dobrá. Pak už mám jenom dvě jména." Několik vteřin počkal, než vypustil obě naráz: „Princ Arei Canis a princ Dewon Rojský."

Nyrae za svůj život potkala spoustu šlechtických potomků. Jsou lidé jako Kristar, jež dolujete z paměti, jsou lidé jako Elias, na které si brzy vzpomenete, a pak jsou lidé jako drazí princové z Měsíčního a Slunečního království, které byste nemohli zapomenout, ani kdybyste chtěli.

„To je shoda jmen, že?" odtušila. „Nejde o ty dva, co se odmala snaží navzájem se zabít."

Otec to nechal bez odpovědi.

Asi půjde Tariho Leteie požádat o ruku sama.

„To nemůžeš myslet vážně," sykla, když se stále nic nedělo.

„Co máš proti těm dvěma?" povzdechl si, čímž ji rozohnil o to víc. *Nebylo to snad jasné?*

„Vždyť se vůbec neumějí ovládat! Rozhodně nemám v úmyslu se zaplést do toho jejich nesmyslného konfliktu!"

„Třeba bys ho vyřešila," nadhodil.

Aha. Takže o tomhle to bylo.

Otec semkl rty a sklopil zrak k peřinám. Ani se jí nedokázal dívat do očí. „Oba pocházejí ze silných rodů," řekl tiše. Zhruba tehdy se v Nyraině hrudi rozevřela kolibří křídla a začala se bolestivě třepotat. „Pokud by se po mojí smrti kdokoli odhodlal jít proti tobě, proti nim si netroufnou. Navíc, pokud by se jejich dvě království konečně usmířila, prospělo by to i zbytku zemí na kontinentu."

„Takže o co jde?" odtušila chladně. „Chceš mě provdat jako úplatek? Nebo mě chceš využít, abys měl zásluhu, žes udobřil Canisy a Rojské?"

Jeho lítostivý výraz se rázem stáhl do mnohem přísnějších kontur. „Dělám to pro *tebe*. Když se před dvěma roky začal lord Letei zmiňovat, že bychom vás s Tarim mohli zasnoubit, odmítla jsi a já to respektoval. Ale teď na tyhle manýry nemáme čas. Nyrae, někoho si vzít musíš, a to co nejdřív. Rád bych ti poskytl co největší možnost výběru, proto jsem pozval tyhle čtyři prince. Budeš mít měsíc, aby sis mezi nimi vybrala."

Cože, *měsíc*?

„Ale..."

„Jsi princezna a dědička trůnu. A já nevím, kolik máme času. Pokud nebudeš..." Nestačil větu dokončit. Zachvátil ho takový kašel, že Nyrae radši přivolala zdravotníky a ustoupila stranou. I zpovzdálí zahlédla peřinu potřísněnou krví.

Pokud... pokud měl otec pravdu a její pozice byla tak nestabilní, spory o korunu zaberou celou věčnost a ona nemohla přivést svou zemi do záhuby jenom proto, že nebyla vdaná.

A teď, ani ne týden po rozhovoru, který si Nyrae neustále přehrávala v hlavě, se mohla jen bezmocně rozhlížet po zámeckém služebnictvu, jak věší ozdoby, pucují nádvoří a hlídají každý vchod. I kdyby chtěla předstírat, že se to všechno děje kvůli jejím blížícím se narozeninám, nešlo to. Ne když všude stál dvojnásobek stráží a ze všech stran schytávala zvídavé pohledy.

Tak který to bude? četla z výrazů. *Kterého z nich si vybere?*

Neuběhl ani týden. Otec je všechny musel pozvat daleko dřív, než jí o tom řekl.

Tím pádem v ní však nebublal pouze vztek a pocit zrady... do mysli se jí vkrádala i myšlenka, jestli na tom nebyl mnohem hůř.

Dveře za ní tiše vrzly. Nyrae se ohlédla k příchozímu mladíkovi, který byl oděn ve svém obvyklém černém úboru a v náruči svíral velikou krabici. Tanečník se světle modrou pletí bezstarostně vkročil do sálu a místností se chvíli rozléhaly jeho kroky, dokud si jí nevšiml. Okamžitě zastavil a k Nyraině potěšení ze sebe vyrazil vyděšené heknutí.

„U sta hromů, princezno," ulevil si Daryen. „Co tady děláš?"

„Schovávám se," pokrčila rameny.

„*Tady?*"

„Nikoho by nenapadlo jít mě sem hledat."

Daryen ironicky přitakal a ještě si pro sebe něco podrážděně mumlal, zatímco odnášel krabici do rohu místnosti. Snad poprvé od onoho rozhovoru s otcem se její rty zvlnily v potěšený úsměv.

Opět se obrátila k oknu. Z odrazu na ni hleděla dívka s barevnými vlasy a kůží odstínu zralé jahody, což spousta lidí považovala za optimistické, ale nic veselého z toho pohledu teď nečerpala. Znovu zaostřila na nádvoří pod sebou. „A taky je odsud nejlepší výhled," utrousila.

„Copak, chceš je mít všechny na očích, až přijedou?"

„Budu je mít na očích po zbytek měsíce."

Měsíc. Tak neskutečně krátký čas. Svoje osmnáctiny oslaví s jedním z nich po boku. Zadržela povzdech. Už tak dala před Daryenem najevo dost, nepotřebuje mu přidávat materiál na šprýmy.

Tanečník se k ní brzy připojil. Nezaujatě si založil ruce za zády a očima těkal po nádvoří, ale předstírání nezájmu mu šlo poměrně mizerně. „Musíš být už vážně zoufalá, když hledáš pomoc u mě."

„Nehledám u tebe *pomoc*."

„Ne? Proto se nedíváš třeba ze svých komnat nebo z chodeb?"

„Šla jsem se *schovat*, to jsi přeslechl?"

„Ke mně. Takže u mě hledáš pomoc," shrnul to.

Zavrtěla hlavou. Nemohl zůstat tam, kde byl doteď, a nechat ji být? Nebo si jít nacvičovat choreografii do divadla?

Otec jí ho před dvěma lety představil jako mimořádně talentovaného tanečníka, který si vydobývá jméno a jenž se *uvolil* vyučovat na zámku – a to přímo princeznu. Nyrae však bylo jasné, že ctěný pan mimořádný prostě jen skočil po dobré příležitosti, která mu trochu víc vyšperkuje životopis. Zatím u něj našla leda tak talent na to kazit jí den.

Myslela si, že má od tance volno, když toho teď bude mít nad hlavu, ale poté, co na předvčerejší hodinu nedorazila, vycházející taneční hvězda si pro ni přišla osobně a dala jí dost najevo, co si o ní myslí. Daryen byl jeden z mála lidí, kteří se k ní chovali jako k člověku, ne jako k něčemu, co bylo schované za titulem, což někdy oceňovala, někdy ovšem vůbec.

Zatěkala pohledem po oknech v zámeckých zdech a ujistila se, že všude vykukují zvědavé obličeje sloužících. Nyrae se zhoupl žaludek. Všichni působili tak nadšeně, že se v paláci objeví čtyři cizí princové.

Daryen nechápavě stáhl obočí, když se s ním Nyrae dál nehádala. V odrazu skla viděla, jak pootevřel ústa, ale jestli se chtěl zeptat, co jí je, odpověděl si sám. „Neměla bys být tam dole?“ řekl nakonec. „A vítat je?“

„Přivítám je na plese.“

„To je až za pár hodin.“

Právě proto. Namáhavě vtáhla vzduch do plic. „Daryene, tohle jsou...“ *Tohle jsou dost dobře moje úplně poslední chvíle o samotě. Úplně poslední. A já je trávím s tebou, tak drž zobák.* Nakonec však jen zavrtěla hlavou. „Všichni na ně budou zírat. Na plese se to ztratí.“

Nedal nijak najevo, jestli jí uvěřil. Zůstal stát vedle ní, i když sem původně jistě přišel něco dělat. Ruce si založil na hrudi, sem tam se zhoupl v patách a hlavu držel tradičně pozvednutou tak, že do okna spíš shlížel. Arogance, která z Daryena běžně sálala, ji dnes uklidňovala.

Mělo se změnit až příliš věcí. Chytala se všeho, co jí marnivě slibovalo, že se tak nestane.

Nakonec se za branami opravdu mihl přijíždějící kočár. Netrvalo dlouho a na nádvoří vjel vůz, který svým vzezřením připomínal veliké sáně. Z otevřeného prostoru ohraničeného zdobenými krystaly se zvedla stříbrovlasá rodina ze Zimního království – královna matka, její tři dcery

a princ Kristar. Když se rozhlížel po nádvoří a přes široká ramena si upravoval huňatý kožich, všimla si, že má vyholenou půlku hlavy. Tohle už rozhodně není ten kluk, se kterým se Nyrae jako malá pošťuchovala.

Trápilo ji to celé dny. Všechny pozvané prince kdysi znala a některá část její duše by je možná, *možná* ráda nazvala i přáteli z dětství. Jenže čím víc si uvědomovala, že se sem sjíždějí kvůli ní a že se všichni ucházejí o její ruku, tím spíš vyskakovaly ty špatné vzpomínky. Jak ji vždycky přehlíželi. Jak se jí pošklebovali. Jak ji nikdy nebrali vážně. Jak jí Kristar jednou přiřkl tak ošklivé přízvisko, že když si ho pak vyhledala ve slovníku, rozhodla se naučit vulgarismy jazyků všech sousedních zemí.

Princ, který pomohl sestoupit z vozu každé své příbuzné a zdvořile kýval na pozdrav všem, kdo mu vyšli v ústrety, si s tím hulvátem z mládí moc nezadal.

Daryen překvapivě mlčel celou dobu, co Sněžní opouštěli nádvoří a mizeli v útrobách zámku, a nepromluvil ani tehdy, kdy se v bráně objevily další kočáry.

Pableskující vůz taženými třemi černými hřebci zastavil vedle dvou kočárů ve tvaru zlatých koulí. Nyrae sledovala, jak z blyštivého vozu vystupují Bouřliví, a ke svému potěšení Eliase Nevhita spolehlivě poznala. Nejmladší princ Bouřlivého království jí možná trochu dopomohl tím, že okamžitě vzhlédl k oknům trůnního sálu, z nichž se mu kdysi málem povedlo vypadnout. *Tak snad si stále pamatuje, kdo ho zachránil.*

Až když se zámečtí zaměstnanci ujali kočáru Bouřlivých, vystoupila i rodina ze Slunečního království. Nyrae si nemohla pomoct, ale Rojští na ni vždycky působili jakýmsi uklidňujícím dojmem, a i teď z krále a královny vyzařovala elegance a jistota, zatímco se domlouvali se zámeckým služebnictvem.

I jejich syna poznala; nebo aspoň intuice jí napovídala, že se bude jednat o mladíka, který se šklebí na Sluneční princeznu. Nyrae se pousmála, když ho viděla zamávat hloučku dětí v průčelí nádvoří.

V ten moment uslyšela dusot kopyt, který k ní dolehl i přes zavřené okno jen okamžik předtím, než na nádvoří vjela poslední pozvaná rodina. Tucet koní, v jejichž středu jel malý kočár, zastavil kousek od

zlatavých vozů a mezi ně začali sestupovat Měsíční. Nyrainu pozornost ihned přilákal vraník vepředu, z nějž právě seskakoval vysoký mladík v tmavé uniformě protkané stříbrem, které vysílalo lesk až k ní nahoru. Černé vlasy měl ulízané přesně tak, jak si to pamatovala. Arei Canis.

Tak je tu máme všechny.

Úsměv, s nímž předtím pozorovala Dewona, jí dočista zamrzl na rtech, když si všimla nevraživých pohledů, jež si mezi sebou Měsíční a Sluneční vyměnili.

Duhový král asi bude *hodně překvapený.*

„Tak co?“ odfrkl si Daryen. „Máš favorita?“

Všichni v království očekávali, že si během následujících třiceti dnů vybere mezi čtyřmi kluky. Že bude zkoumat, kdo se hodí pro korunu, pro ni, pro zemi. Že jednomu dá přednost a ostatní pošle pryč. Být na jejich místě, brala by už jen pozvání do tohohle cirkusu jako urážku. Jenže byla na *svém* místě. Měla si *vybrat*. A to bylo daleko horší.

„Mám důstojnost,“ odsekla a odvrátila se od okna.

2.

Dewon

Když mu matka oznámila, že pro něj má skvělou novinu, Dewon čekal spíš týden v čokoládových lázních, vykopnutí jeho sestry z domu nebo aspoň něco ve smyslu „budeš mít teď na deset let svatý klid a nic za to nechceme“.

Rozhodně nečekal *měsíční pobyt s úkolem vzít si princeznu*.

Přijít to v jakýkoli jiný čas – nejspíš by protestoval. Ozval by se, že do toho snad má taky právo mluvit. Že mu připadá poněkud barbarské sezvat několik princů, aby si mezi nimi princezna po třicet dnů vybírala. Ale novinka přišla *tenhle* týden. Proto nebyl schopný žádné pořádné reakce, jenom tupě přikývl a šel si sbalit.

„Jsi nějaký zamlklý,“ poznamenala matka poté, co vjeli do hlavního města Duhového království.

Dewon doufal, že když už se dle tradic musejí při cestě král a jeho dědicové rozdělit, tak se taky *doopravdy rozdělí*, ale ne, dle matčina přání se nádherně dělitelné číslo šest proměnilo v *pět* a *jeden*. Otec jel v kočáře sám se strážemi, zatímco on se tu mačkal s matkou, strýcem, sestrou a švagrem, přičemž s posledními dvěma sdílel příliš malé sedadlo, takže se po celou cestu tiskl ke své starší sestře stehnem a měl co dělat, aby

po ní nevyjel. Jenže ona za stísněnost kočáru nemohla a už rozhodně nemohla za celou tuhle situaci.

I když by mu možná přece jen trošičku spravilo náladu, kdyby ji z toho domu fakt vykopli.

Dewon zvedl hlavu. „Jen jsem se zamyslel."

„Myšlení se přeceňuje," podotkl strýc Quiren. „Čas od času je nejlepší prostě vypnout."

Dewon taky vypnul – to jediné mu zbývalo, aby se z toho všeho nezhroutil.

„Ano, čas od času," neodpustila si matka.

Quiren se pouze zašklebil. S otcem si byli podobní jako vejce vejci, pokud bychom tedy odmysleli strýcovy propíchané uši, věčně neupravené dlouhé vlasy a tmavé tetování linoucí se po jeho krku. Byl to on, kdo se za Dewona postavil, když si navzdory matčiným protestům nechal dát kroužky do uší. Podobně s ním vždycky zašel k moři a ochotně ho vyslechl, když už měl Dewon pocit, že se na něj valí všechna tíha světa. Tentokrát to ale bylo jiné... tohle nedokázal říct nikomu.

Všiml si, jak ho strýc pozoruje, a rychle uhnul pohledem k okénku.

Poté, co mu matka tak nadšeně oznámila *tu skvělou novinu*, se vydal do svých komnat s úmyslem jen tak nečinně sedět a zírat do prázdna, což posledních několik dní zvládal docela dobře. Otevřel dveře, ale od žuchnutí do peřin ho zarazily dvě věci – jeho komorník Jaek, který mu peřiny právě stlal, a strýc Quiren, který se v nich beze studu válel. Okamžitě vyskočil z postele a tvářil se jako neviňátko, ale to už mu Dewon dlouho nežral.

„Co ty tu?" vypadlo z Dewona překvapeně.

Strýc se zazubil. „Hlídám ti komorníka, ať se nefláká."

Jaek se přidušeně zasmál. Dewona už jako malého fascinovalo, s jakou lehkostí strýc přistupuje k ostatním lidem v paláci i mimo něj – žádná formálnost, která doprovázela otce, žádné upjatosti, na něž si potrpěla matka, jen pocit, že je jedním z nich.

Quiren si nikdy na nic nehrál. Ale ať ho odmala obdivoval sebevíc, Dewon si na něco hrál bez přestání.

„Jen moment, Výsosti," řekl Jaek. „Hned to bude."

„Nespěchej," brzdil ho Dewon. Bylo mu jasné, že když se mu Quiren vetřel do komnat, měl něco za lubem.

Strýc se posadil do křesla u okna a pokynul k misce jahod na stolku. „Nechceš jahody?" zhrozil se, když Dewon zavrtěl hlavou. „Cože? Kdo jsi a kde jsi nechal mého synovce?"

„Co tu chceš?"

„Bohové, ty seš strašný nevděčník. Chvíli tě nevidím, přijdu za tebou a ty hned co, proč, s kým, za kolik."

„Ty poslední dvě mě nezajímají ani omylem," zamumlal Dewon. Posadil se do křesla naproti strýci a promnul si tvář. „Nezlob se, ale chtěl bych teď být sám."

„Vaši už ti stačili sdělit tu novinu? Nekoukej tak na mě, Weteus nic neutají."

Probodl ho skeptickým pohledem. „To ty taky ne. Takže to jsi mi sem přišel říct?"

„Chtěl jsem tě trochu připravit. Ale správné načasování nikdy nebyla moje parketa," pokrčil strýc rameny.

Být to jiný den, asi by se rozbrečel. Jenže to by předchozí dny nesměl trávit zavřený v tomto pokoji a všechny slzy už stihnout vyplakat.

Quiren ho ale znal dobře a dál se neptal.

Dewon však taky znal Quirena, takže věděl, že ty otázky jednou přijít musely. Jenže teď, když sledoval, jak se strýc šklebí a matka na sedadle vedle něj nesouhlasně koulí očima, je rozhodně slyšet nepotřeboval.

„Doufám, že dostaneme lepší pokoje než posledně," zabručela Amanthé. „Pamatujete, kdo s námi sdílel křídlo..."

Kočár najednou prudce přibrzdil a Amanthé v úleku pevně sevřela Dewonovo koleno. Její dlouhé nehty ho škrábly na holé kůži a on stěží potlačil syknutí. Amanthé hned ruku stáhla, div že jí ještě odpudivě nezamáchala ve vzduchu.

Nemusel se ani vyklánět z okna, jeho matka měla oči všude. „Bouřliví," posteskla si a nesouhlasně zavrtěla hlavou. Zjevně chtěla přijet sólo, vystavit je všechny na odiv a rochnit se v rodinné záři. „Počkejte," zarazila je zdvižením ruky, když se všichni pohnuli ke dveřím. „Vystoupíme až za chvíli."

„Proč?“ zamračila se Amanthé.

„Abychom nesplynuli.“

Dewon měl co dělat, aby neobrátil oči v sloup. Když matka konečně seznala, že mohou vystoupit, s nadšením otevřel dveře a vyskočil ven. Vtáhl do plic čerstvý vzduch a na okamžik zavřel oči, aby ještě pozdržel nevyhnutelnost toho všeho. Zlehka se protáhl v ramenou a teprve pak pohlédl tváří v tvář vstupním dveřím Duhového zámku.

Šedivá vrata obklopená sochami vzepjatých koní si pořád pamatoval. Koňská hříva se vzpínala ke zdobeným sloupům a barva postupně přecházela z lesklé šedi do odlesků všech odstínů, které byl Dewon schopný rozeznat. Zvedl hlavu k patrům nad sebou, odkud se do nebe tyčila spousta a spousta uzounkých věžiček, jejichž střechy tvořily složité obrazce. Barevné vitráže v oknech se leskly na slunci, z otevřených okenic povlávaly různobarevné záclonky a sem tam šlo spatřit někoho z Duhových, jak se zvědavě vyklání ven.

Nenašel se snad nikdo, kdo by byl jako druhý, jejich vlasy i kůže hrály všemi barvami. Dewon na okamžik spočinul pohledem na neonově modrých vlasech jakéhosi mladíka a pomyslel si, jak by matka šílela, kdyby se před ní objevil byť jen s jedním modrým pramínkem.

Většina Duhových se na něj vřele usmála a sklonila hlavu. Když Dewon zamával na hlouček dětí, se smíchem mu mávaly nazpět. Slyšel, že Duhoví bývají poněkud bezprostřední, aspoň na poměry jeho domova, takže byl docela zvědavý, jak si s místními sedne.

„Bohové,“ zahučela za ním Amanthé. Vykláněla se z vozu a znechuceně si prohlížela exteriér zámku. „Pořád je to tu stejně hrozné. Tomuhle říkají estetika? Vždyť ty barvy se tak strašně bijí.“

„No, my zas skoro všichni přijeli ve zlaté,“ poznamenal její manžel Lias. „Asi působíme nudně.“

„Radši budu nudná než hnusná.“

A co radši mlčet než dávat na odiv svou pitomost? Dewon potlačil všechno, co by své sestře nejradši vmetl do tváře. Místo toho sledoval, jak Lias napodobil melodii doprovodných fanfár a dramaticky natáhl k Amanthé dlaň. Úsměv, který se jí objevil na tváři, si tolik protiřečil s jejím

dosavadním podrážděním. Když Dewon viděl, jak ji Lias přitáhl k sobě a jak se na sebe uculili, trochu ho zabolelo u srdce.

Možná tenhle měsíc daleko od Slunečního království bude nakonec to nejlepší.

Na náladě mu také nepřidalo, když si všiml, kdo zastavil vedle nich. Sluneční záře se od postříbřených vozů odrážela tak, že musel mhouřit oči, a nejdřív mu nedošlo, kdo právě seskočil z koně přímo naproti němu.

Skoro vůbec se nezměnil. Tmavé ulízané vlasy, nezdravě bledá pokožka, jen ta ramena se zdála trochu širší. Arei Canis si uhladil temně modrou uniformu a pomohl z kočáru vystoupit ženě v přiléhavých šatech, jejíž věk prozrazovaly pouze slabé vrásky ve tvářích. Canisovi vždycky působili, jako by je vytesali z kamene. Možná byli krásní, to byl Dewon ochotný přiznat vcelku bezbolestně, ale pod těmi safíry a stříbrem se neskrývalo nic, co by jen trochu odráželo třpyt na povrchu.

Měsíční princ zakrátko vycítil, kdo se na něj dívá. Oba mladíci se střetli pohledem.

Zdálo se, že se snad svět zastavil, když se temně modré duhovky zavrtaly do těch hnědých. Skoro jako by vyzývaly soka, ať se ozve jako první, ať se ukáže, kdo tu jejich rodovou válku zahájí tentokrát – a že svět pozorně naslouchá a čeká.

„Slušnej ohoz," poznamenal Arei a kývl k Dewonovým nohám, než se s rodiči vydal do zámku.

Dewonovi najednou přistála na rameni něčí ruka. Strýc Quiren, jako vždycky imunní vůči pradávnému nepřátelství, se zakláněl k točitým věžím a obdivně hvízdl. „Aspoň budeš mít důstojné bydlení," řekl. Dewonovi se poprvé od odjezdu roztáhly rty v upřímný úsměv. „Naposled jsem tu byl tak ve tvým věku. Hezky se tu o to starají."

„Nesuď knihu podle obalu, Rene," ozvala se Amanthé, zatímco si okolní sloupoví na rozdíl od strýce prohlížela s neskrývavou nechutí. Jak jinak. Dewon nechápal, čím se jí Lias tak zavděčil, že na něj nenazírá jako na odpad lidstva.

„Nesoudím," zazubil se strýc na svůj odraz v prosklených dveřích. Dewon se taky očima zastavil na svém dvojníkovi, na zlatém topu

a třpytivém pásku, z nějž mu až ke kotníkům splývaly skoro průsvitné vrstvy látky. *Slušnej ohoz, prý. Podívej se na sebe, ty nádhero.*

U dveří je odchytila žena s kůží temnou jako noční nebe a uctivě se jim uklonila. „Vaše Veličenstvo, Výsosti. Dovolte mi zavést vás do vašich komnat. Jeho Veličenstvo má teď bohužel neodkladné záležitosti a řádně vás přivítá až na plese."

Otec přikývl a strčil do Quirena, který si zvědavě prohlížel ženinu duhovou uniformu. Dewonovi by možná někdy nevadilo, kdyby doopravdy působili tak, jak si matka přála.

Žena je zavedla do křídla pro návštěvníky tak rychle, že Dewon ani neměl příležitost prohlédnout si prostory, kterými procházeli. Na jedné křižovatce chodeb na ně čekala skupinka dalších Duhových, kteří se hned uklonili a vřele se usmáli.

„Zavedeme vás do vašich komnat, Výsosti," pronesla jedna z nich. „Byly vám přiděleny v jiném křídle."

Už? Nemůže aspoň ještě na pár hodin předstírat, že se to neděje? „Dobře," souhlasil a doufal, že to znělo ochotněji, než jak se cítil.

Odmítl služebné, které mu ihned nabízely pomoc, a sevřel držadla svých kufrů. Matka po něm vrhla starostlivý pohled. „Máš těch zavazadel nějak moc. Nechceš s nimi –"

„Já mu pomůžu, jen běžte," nabídl se Quiren.

„Přijď pak před plesem, ano?" dožadovala se matka. „Nachystáme se společně."

Duhoví je vedli napříč chodbami snad přes celý zámek. Strýc zůstával potichu a přehazoval si v rukou Dewonovy těžké kufry, aniž by k jejich váze pronesl byť jedinou poznámku. Dewon doufal, že to neznamená, že sbírá síly pro promluvu do duše.

Snadno poznali, kdy vstoupili do jiného křídla. Chodby stále vypadaly honosně, ale panovala tu jiná atmosféra, kterou Dewon neuměl pojmenovat; snad domáčtější? Pobíhalo tu mnohem více sloužících a sem tam si je zvídavě prohlíželi.

Jako cirkusová atrakce. Dewon viděl ty otázky v jejich očích. *Je tohle náš příští král?*

Duhoví je zavedli před nenápadné dveře, na nichž byla připevněna dřevěná destička. V jejím středu se skvěl inkoustový kruh s několika proužky po obvodu.

Strýc při pohledu na piktogram vyprskl smíchy. „Bohové, to je geniální. Co myslíš, že mají Bouřliví, blesk?“

Dewon vstoupil dovnitř a zaváhal. „Vážně tam je slunce?“

„No, podle mě je to spíš nedotažená hlava Wetea, ale...“

„Nemůže to být vločka?“

„Tento pokoj byl určen vám,“ ozval se jeden z Duhových a ukázal na nebesa postele. V záplavě ledově modrých tapet, povlečení, koberců i polštářů tam vyloženě zářila malinká zlatá vlaječka.

Strýc nakoukl přes synovcovo rameno. „No, modrá je dobrá,“ usoudil. „Aspoň se to tady nebije, nebo co to povídala Amanthé.“

Dewon se ušklíbl. Poděkoval Duhovým za pomoc a pak je k jejich nelibosti propustil. Došel k posteli, hodil kufry k jejím nohám a rovnou se svalil do peřin.

„To je teda únava,“ zasmál se strýc. „A to nás ještě čeká ples. Říkal jsem, že bychom měli vyrazit o den dřív, ale poslouchal mě někdo?“

Dewon vdechl vůni vypraného prádla. Nejradši by se do něj rovnou zabalil a prospal zbytek dne, ideálně včetně večera.

„Ale vypadá to tu hezky,“ zhodnotil Quiren. Na podlahu dopadly další kufry a Dewon slyšel, jak strýc přechází po pokoji. „I výhled máš pěknej. Jen doufej, že máš taky tichý sousedy. I když, jestli vedle bydlí ti... jak to říct slušně...“

„Ostatní princové?“ napověděl mu Dewon.

„Aspoň zažiješ taky nějaký vzrůšo. A co ty víš, třeba se spřátelíte.“

To bylo to poslední, o co Dewon stál.

Ve zvacím dopise stálo, že se o princezninu ruku budou ucházet čtyři; vyjma Dewona ještě princové ze Zimního, Bouřlivého a Měsíčního království, ale nikdo nebyl jmenován.

U Zimního to bylo víceméně jasné; starší z bratrů už několik let vládl, takže volba nejspíš padla na mladšího prince Kristara. S tím se

Dewon moc nemusel, ale Kristar ho od určitého věku zvládal docela obstojně ignorovat, tak snad budou pokračovat v tradici.

Z Bouřlivého království pocházeli tři princové, a pokud by i tady Dewon vyškrtl toho nejstaršího, dědice trůnu – a to sakra doufal, že může –, pořád zbývali dva, Albian a Elias. Tady by si pro možnost klidu rád vsadil na prostředního bratra; s Eliasem se od určitého momentu neviděli a vidět ani nemuseli. A Dewon neměl chuť to měnit právě teď.

No a Arei – jak by se vůbec kdy mohl spřátelit s Areiem? S tím sebestředným, namyšleným frackem, který si myslel, že může mít všechno, co si zamane –

„Stejně si myslím, že se ta pozvánka týkala i mě," ozval se Quiren a vytrhl Dewona z úvah. „Vsadím se, že ten dopis zval prostě Slunečního prince, a to jsem taky."

„Klidně se můžeme vyměnit," zahuhlal Dewon do peřin.

„Myslíš, že by princezně vadil ten věkový rozdíl?"

„Určitě ne." Řekl to spíš automaticky, ale jak to měl vůbec vědět? Znal ji jako malou holku, a to jen díky tomu, že sem občas doprovodil otce, takže se s Nyrae pozdravili a možná si chvilku hráli. Stěží by popsal, jak vypadá, natož jaká je a co by jí mohlo vadit.

Má měsíc na to to zjistit. *Měsíc.*

„Dewe."

A je to tady.

„Jestli si ji nechceš brát, tak tady nemusíš být."

Dewon zvedl hlavu. Quiren stál u postele s naprosto vážným výrazem ve tváři. Skoro by ho ani nepoznal – kdyby měl kratší vlasy, možná by ho zaměnil za otce.

„Musím," hlesl.

„Kecy, Dewe, musíš jenom umřít. Mluvil jsi o tom s vašima?"

Jen zavrtěl hlavou.

„To to vážně chceš brát jako vladařskou povinnost, nebo jak tomu říkal Weteus, když si měl brát tvou matku?"

„Nemůžu je zklamat," řekl Dewon tiše.

Quiren si ho chvíli prohlížel s výrazem, který Dewon nedokázal rozšifrovat. Snad v tom bylo trochu lítosti nebo možná i nepochopení. Jenže Quiren tohle nikdy pochopit nemohl.

„A můžeš zklamat sám sebe?“ nadhodil strýc nakonec. S tou otázkou se obrátil k odchodu a nechal Dewona, ať se s odpovědí vypořádá sám.

3.

Arei

No to mě poser.

Několik hodin v sedle. Vlezlí čumilové všude po nádvoří, jako by přijel cirkus. Rojský, co ho propaluje nevraživým pohledem. A když už se konečně objeví vyhlídka klidu, vlastní pokoj pryč od toho všeho, pár minut samoty, přijde *tohle*.

Arei zatěkal očima po svých komnatách. „Jste si jistí, že jste neprohodili jména?“

Dvě místnosti a koupelna, říkali. Určitě se vám tam bude líbit, říkali. Snažili jsme se to přizpůsobit vašim podmínkám, říkali.

Žádné podmínky si nestanovil, ale byl poučen pro příště.

Tapety, koberce, postel i závěsy, všechno bylo fialové. Asi by mu na tom tolik nezáleželo, ale tohle vypadalo jako ubohý pokus o zdůraznění národních barev, a pokud tomu tak bylo, tak tu měl bydlet někdo od Bouřlivých. A Arei rozhodně netoužil vědět, co by splňovalo *jejich* podmínky.

Sluha (s nezdravě zelenou kůží a ohnivými vlasy) však svraštil obočí a nejistě řekl: „Ano, tento pokoj byl přidělen vám.“

„Vypadá to spíš jako pokoj pro Bouřlivého prince.“

Sluha poklepal na dveře, kde si Arei až teď všiml dřevěné cedulky s půlměsícem. Rezignovaně svěsil ramena. Dostal svůj vlastní *piktogram*.

„Chcete pomoct s vybalováním?“ nabídl se duhový panáček dychtivě.

„Dejte mi pokoj,“ ucedil Arei, udělal poslední krok a zabouchl za sebou dřív, než se sluha vůbec k něčemu zmohl. Když mu otec oznámil, že ho čeká měsíční dvoření Duhové princezně, nenapadlo ho, k čemu *všemu* se bude muset snížit.

Což o to, komnaty vypadaly funkčně. Na posteli bylo přesně tolik polštářů, kolik by si mohl přát, ačkoli noční stolek zel prázdnotou podobně jako knihovna u pravé stěny, ve které našel jen miniaturní hromádku ohraných klasik. Krb evidentně nikdo dlouho nepoužíval a dvě křesla u něj zase až moc, jak prozrazovaly prohlubně v čalounění. Nad toaletním stolkem visel obraz nějaké hostiny a podobný pokus o umění našel i v koupelně, která se nacházela za nenápadnými bílými dveřmi. Nezdobená vana, zbytečně dlouhý pult s malým umyvadlem a spousta, spousta zrcadel. Rozhodně tu měl původně bydlet někdo od Bouřlivých.

V druhé místnosti objevil další knihovnu, psací stůl a širokou pohovku. Nad ní visel obraz nějakého moderního umělce, pokud ta změť čar a jedna tečka uprostřed měly vůbec něco znamenat. U něj však stála lampa, a tak ji Arei zbavil břemene osvětlovat tu prapodivnost a přesunul ji na noční stolek vedle postele.

Založil si ruce v bok a znovu si prohlédl svou ložnici. Na jednom ze sloupů podpírajících nebesa dokonce visela malinká stříbrná vlaječka. Tady si z něj někdo zatraceně střílel. Jestli tohle uvidí otec, dočká se pěkného divadla.

Ještě jednou prošel všechny místnosti, porozsvěcel a pozhasínal všechna světa, zapadl do křesel, zaťukal do zrcadel a polic, zda se nerozpadnou, a ani okenní kličky mu při otvírání nezůstaly v rukou, jen trochu zaskřípaly. Okna směřovala na nádvoříčko, které kromě malé fontány zelo prázdnotou. Aspoň že venku to nebyla taková hrůza.

„A co ty víš, třeba se spřátelíte,“ zaslechl. Zvědavě se vyklonil. Jediné, co viděl, byla černovlasá hlava vyhlížející z okna přímo pod ním. Nevhit? Nebo snad Rojský? To to teda vychytal.

Radši poodešel a nechal větrat. Rovnou zapadl do koupelny, aby ze sebe konečně smyl všechny pachy a napětí z cesty, a jakmile jeho kůže voněla i jinak než jako koňská hříva, hned na svoje komnaty pohlížel optimističtěji. V čistém oblečení se vrátil do ložnice. V místnosti zbyla poslední věc, kterou nevyzkoušel – postel.

Matrace se pod ním příjemně zhoupla a Arei se zabořil do měkké peřiny. Slastně vydechl a rozvalil se, jak jen mu to postel umožnila. Poprvé po několika dnech, kdy se dozvěděl o své účasti tady, si dovolil polevit.

V hrudi ho trošku zabolelo, ale rychle to zahnal. Radši zavřel oči a pokusil se soustředit jenom na to, jak se mu konečně uvolňují svaly a jak pohodlná je matrace pod ním. Tolik hodin v sedle na cestě si vybíralo svou daň. Nedokázal si představit, jak bude večer tančit nebo vůbec provozovat nějakou společenskou činnost.

Cítil, jak mu těžknou víčka, a zavrtěl se. Teď nemůže usnout, na pořádný odpočinek by potřeboval víc času. A tohle navíc nebyla dobrá poloha pro spánek. *Otevři ty oči...*

Když místností zaduněla hromová rána, zprudka sebou trhl. S leknutím vystřelil do sedu a zjistil, že se za okny stmívá (*ksakru*) a že má v pokoji vetřelce. Přímo tady. Ne na chodbě, ta žena s jantarovou pletí stála *přímo tady u něj v ložnici.*

„Dobré ráno," pozdravila ho. Nezněla sarkasticky, ale tím spíš Areie naštvala. „Za třicet minut začíná ples."

„Skvěle," zamumlal Arei.

„Musím vás připravit, Výsosti."

Až teď postřehl tašku, kterou držela v ruce.

„Příště se nechám vzbudit i lepším způsobem," informoval ji, zatímco se soukal z postele. Vzhledem k tomu, jak sem vpadla, se divil, že jím rovnou taky nezatřásla.

Služebná odložila tašku na toaletní stolek a upřela na něj netrpělivý pohled. Arei sice měl náladu pod psa, ale rozhodl se to zbytečně nekomplikovat, a tak se posadil na židli k zrcadlu. Služka kolem něj kmitala v nadlidské rychlosti, nebo přinejmenším v takové, kterou jeho rozespalý mozek ještě nebyl s to pobrat, takže než se nadál, měl vlasy učesané.

K jeho zděšení pak sáhla po krabičce se stříbrným práškem a vysypala mu ho na hlavu dřív, než ji stačil zarazit.

„Je tohle opravdu nutné?“ zahučel.

„Žádost Měsíční královny,“ odvětila. Byla to matčina snaha, aby si ho princezna hned všimla? Tím, že se mu budou třpytit vlasy? Proč ho rovnou nevytesala z kamene?

Arei zívl. Dal by si kávu.

„Kde máte korunu?“

„Někde v zavazadlech.“

Ani teď se nenechala rozhodit jeho náladou a poslušně se vydala k jeho věcem, aby našla ten cenný kus kovu. Brzy se vrátila i se stříbrnou spirálou svírající safír, kterou mu hned posadila na třpytící se vlasy.

„Podle mě to vypadá dobře,“ zhodnotila svou práci.

Arei se podíval na muže v zrcadle před sebou. Ulíznuté třpytivé vlasy, koruna dědice trůnu, stříbřitá kazajka, která možná trochu prozrazovala, že v ní usnul, a výraz, který rozhodně prozrazoval, že by chtěl spát. Když pootočil hlavu, přes vlasy mu přeběhla kupa jiskřiček. Vypadalo to jakkoli, jenom ne *dobře*.

jak černá nebesa a třpytivá temnota
jak vůle žít a vůle zhasnout
těch pět teček, co se marně snaží svítit
a když už začnou
tak křičí
a třpytí se
a křičí o to víc
a potom
nic

Narovnal se v ramenou a lehce zvedl bradu. Co přesně princeznu odpuzovalo? Odradí ji už ty protivné třpytky, nebo se bude muset snažit trochu víc? (Poví mu to ta služka, když se zeptá?) Na okamžik se bavil myšlenkou, jak se snaží princezně co nejvíc zprotivit. Kvůli tomu sem přece nepřijel.

Takže správná otázka zněla... co přesně princeznu *přitahovalo*?

V tu chvíli se ozvalo klepnutí na dveře a dovnitř vstoupil Ervin Canis. Lidé říkali, že si jsou s Areiem velmi podobní, ale to podle něj kolovalo spíš ze zvyku. Otec byl statný, zatímco Arei stavbou těla zrovna nepřekonával představy o králích nesoucích na bedrech veškerou zodpovědnost. Neměl tak ostře řezané rysy, výraznou bradu ani jeho barvu očí – všechno zdědil z matčiny strany. Takže svou první rebelii provedl vlastně už jako novorozeně, aniž by se o to vůbec snažil.

Služebná okamžitě klesla v kolenou a hlavu sklonila téměř k podlaze. I Arei byl nucen vstát, otočit se k otci čelem a vyseknout poklonu, byť o dost menší.

Otec služce pokynul a ta se konečně i se svým náčiním vypařila. Měsíční král si kriticky prohlédl celou místnost, ale k fialovému interiéru nevznesl žádnou námitku, piktogram na dveřích mu zjevně stačil. Když spatřil stříbrnou vlajku na posteli, v očích se mu mihlo pobavení. To bylo od očekávaného dotčení docela daleko.

„Připraven?“ zeptal se.

Pořád mě štvete, mám hlad a chce se mi spát, tak mi dejte pokoj. „Samozřejmě.“

Otec se na něj konečně podíval a Arei se tak dočkal téhož kritického pohledu, jaký si vysloužily jeho komnaty. „Dobře.“ Otcovy koutky úst lehce povyjely vzhůru, ale neusmál se, nikdy se neusmíval. „Doufám, že si uvědomuješ, jak je dnešní večer důležitý.“

„Jistě.“

„Princezna se s tebou poprvé setká tváří v tvář, stejně jako s ostatními. Nedovol jí pochybovat. Ať hned ví, na čem jste.“

„Vím, otče, říkal jste to už před odjezdem.“

„Osmnáct let s tebou mě naučilo, že ti občas musím věci říkat víckrát.“

Otcovy oči spočinuly na diadému v synových vlasech a Arei jen odpočítával vteřiny, než spustí s tradičním proslovem o hodnotách a výjimečnosti.

Jsi můj jediný syn a dědic trůnu, tak nezapomeň, co se patří.

Jsi z rodu Canisů, tak mu laskavě dělej čest.

Jsi, kdo bohužel jsi, tak aspoň dneska se snaž dostatečně přetvařovat.

Vtom mu položil ruku na rameno a povzbudivě jej stiskl. Tím gestem Areie překvapil natolik, že nebyl schopný jakkoli reagovat. Polekaně zvedl hlavu a setkal se s královým pohledem. Na okamžik to vypadalo, že chce otec něco říct, snad něco důvěrnějšího... ale hned to bylo pryč. Otec přikývl, beze slova se obrátil k odchodu a počítal s tím, že ho jeho syn bude následovat.

A tak se Arei vydal za ním jako králův stín. Nic jiného ta korunka ve vlasech stejně neznamenala.

4.

Dewon

„To slunce si ani náhodou nevezmu," protestoval Dewon, sotva matka zvedla blyštivý kotouč připevněný na čelence a radostně jím zamávala ve vzduchu.

Sluneční královna však občas neuměla přijmout *ne* jako odpověď. „Musíš přece reprezentovat svou domovinu!"

„Ale ne něčím takovým!"

„Prosím tě, matko," ozvala se Amanthé. „Dewon všechny oslní i tak, nepotřebuje ještě třpytivou kouli do vlasů."

Dewon počkal, dokud se matka neotočila čelem k ní, a až pak na sestru ukázal obscénní gesto. Amanthé samozřejmě předstírala, že ho nevidí.

„Měla bys ji mít taky," nedala se matka. „To jsme to dopracovali. Jediní, kdo se tady o něco snaží, jsme já a váš otec."

Dewon potlačil povzdech, posadil se na nejbližší otoman a promnul si kořen nosu. Otec se dohadoval se strýcem ve vedlejší místnosti a matka se tradičně hašteřila s Amanthé. Takhle ho rodina připraví o veškerou energii ještě předtím, než celá ta šaráda vůbec začne.

Aspoň že Lias drama ještě nepodněcoval. Sestřin manžel se bavil s párem Duhových, kteří přišli královské rodině pomoct s přípravou

a odmítli odejít, i když jim matka dala najevo, že se o sebe postarají sami. Smál se, sypal ze sebe vtípky a vůbec vypadal, že se zcela nenuceně baví. Někoho jako Liase jejich rodina potřebovala jako sůl.

„Měli byste uctívat naše tradice," prohlásila matka. Tradice, nejvlivnější síla Slunečního království hned po otci. „Jak to asi působí, když se distancuješ od vlastního domova?"

Dewon podle sestřina ticha pochopil, že ta otázka mířila na něj. „Od ničeho se nedistancuju," zamumlal.

„Jen je to kýč," přeložila Amanthé.

„Je to symbol našeho království!"

Symbol, který mu rozzáří hlavu a přiláká veškerou pozornost? Už teď se mu potily dlaně. Představil si, jak bude muset vyzvat princeznu k tanci, a trochu se mu zatočila hlava. Vždyť naposledy tancoval s...

Najednou si matka klekla před něj tak blízko, až se jí skoro lekl. Položila mu dlaň na koleno a Dewonova noha sebou přestala zběsile šít. „Co se děje?" zeptala se starostlivě.

Zavrtěl hlavou. „Nic, jen... jsem nervózní, to je všechno."

„Nemáš vůbec žádný důvod."

Zčistajasna jsi mi oznámila, že si mám vzít Duhovou princeznu, kterou skoro neznám, vyfouknout ji třem dalším princům, s nimiž se nemusím, a to všechno v době, kdy mám čerstvě zlomené srdce a na nějaké dvoření ani pomyšlení. To podle tebe „není žádný důvod"?

Kdyby se na něj nedívala s takovou péčí, bylo by jednodušší se zlobit nebo uraženě odtáhnout. Konečně si všimla, že není v dobrém rozpoložení, jenže už bylo příliš pozdě. „Moc se netěším, až potkám ostatní prince," zvolil snad tu nejlogičtější variantu.

Matka si odfrkla. „Prosím tě, Dewone. Ti pro tebe nejsou vůbec žádné riziko. Jeden horší než druhý."

No, aspoň v něčem se dneska shodneme.

„Nechci to slunce do vlasů," řekl.

Přikývla. „Dobře. Ale *samerthé* se nevyhneš."

Dewon si odpustil další hádku o nedodržování tradic a poslušně se posadil na židli k toaletnímu stolku. Zatímco matka hledala po taškách

barvy a štětce, Lias zřejmě zase utrousil něco zábavného, protože Duhoví se rozchichotali na celé kolo. Dewon zachytil Amanthin pohled a ta zakoulela očima. Souhlasně se na sebe zašklebili.

„Napiš mu tam aspoň, že chce jídlo zdarma, jinak to tu podpálí," houkla, když matka míchala barvu. Dewon se zachechtal, ale matčin stisk kolem štětce zesílil natolik, až jí zbělaly klouby.

„Pro dnešek toho mám dost, Amanthé," ucedila. „Už ani slovo."

Amanthé jen arogantně pozvedla obočí a odporoučela se do vedlejší místnosti. Dewon věděl, že si z toho jako obvykle nic nedělá. Matka by k ní určitě byla přívětivější, kdyby se Amanthé odstěhovala a nedlela v paláci. Netušil, proč to ještě neudělala.

„Vaši předci se *samerthé* přišli s rozhodně lepším úmyslem než ze sebe dělat blbečky," zavrčela matka. „Tak s tím nemusíte začínat zrovna vy."

„Dělala si legraci." Dewon nastavil tvář a zlehka sebou cukl, když ho štětec poprvé polechtal na kůži. Matka mu malovala jednotlivé věty v symbolech starého slunečního jazyka podél lícních kostí a hran čelisti, zdůrazňovala každou vlnku, aby co nejlépe vynikla. Jako královy děti budou mít on i Amanthé znaky téměř po celém obličeji, stejně jako otec. Matka s Quirenem se ozdobí jen tenkými čarami na bradě a obrazcem mezi očima.

Prohlížel si v zrcadle propojené věty, s nimiž se matka lopotila. *Samerthé* při slavnostních příležitostech zachovávali pouze členové dvora, a ačkoli by to Dewon matce nikdy nepřiznal (a ona jemu určitě taky ne), většinu z nich už nedokázal přečíst. Obrázkové písmo z jejich jazyka vymizelo už před několika staletími a význam některých ligatur dosud nebyl ani pořádně objasněný, navíc stačilo obrazce jen trochu zešikmit, a už znamenaly něco jiného – což na kůži nebyl zrovna problém. Jedna věta tam však nikdy nechyběla a Dewon ji spolehlivě našel stočenou na své pravé tváři.

Nechť slunce stínů zproštěno tě na pouti doprovází. Čtyři znaky Rojských.

V zrcadle spatřil, že do místnosti vstupují otec se strýcem, kterým samozřejmě neuniklo, co se děje. „Zašifrovala jsi mu tam nějakou sprosťárnu?" zazubil se Quiren. Matka jen cosi zavrčela, nejspíš onu sprosťárnu.

Otec stiskl Quirenovi rameno, snad aby ho krotil, a po Dewonovi vyslal povzbudivý úsměv. „Už ho nemuč," prohodil ke své ženě.

Matka si dál něco mumlala pod vousy, ale když ji otec chytil kolem pasu, vzhlédla k němu se spokojeným výrazem. Dewon s úsměvem sledoval, jak jí vyjmul štětec z prstů, namočil jej do barvy a namaloval jí na tvář obvyklé symboly pro královnu. Byli manželé tolik let, prošli spolu tolika boji, a přesto se na sebe dívali s takovou něhou. I jejich sňatek byl domluvený, a stejně si k sobě našli cestu.

Nemáme žádnou budoucnost. Dewon sebou škubl, když mu hlavou ostře projel známý hlas. Rychle se ho pokusil zaplašit a radši vstal, že dojde pro Amanthé.

Našel ji v jednom z pokojů, kde si sama malovala *samerthé*. Ve zlatých šatech, s vyčesanými vlasy a svým typickým nadřazeným výrazem ze sebe vyzařovala cosi, co ho štvalo i uklidňovalo zároveň. Často si říkal, že Amanthé je mnohem vhodnější kandidátka na trůn už jen tím, jak si dokázala některé věci nebrat a nenimrat se v nich tolik jako on. Ale podle mužské primogenitury všichni očekávali, že až bude na podzim Dewonovi osmnáct, Sluneční král prohlásí dědicem jeho.

„Nečum," zaznělo od zrcadla.

Dewon se zašklebil. „Máš to na bradě křivě."

Zavčas uhnul před letícím štětcem.

Zbytek příprav se naštěstí obešel bez dalších větších hádek. Po chvíli věnované posledním biologickým nutnostem opustili komnaty a vydali se k plesovému sálu. Dewon se vyhýbal Quirenově pohledu a držel se po boku Amanthé, čímž se odsoudil k poslechu komentářů o nevkusných gobelínech a vázách.

„Tobě se ty vitráže líbí?" pozvedla nechápavě obočí, když si všimla, kam Dewon hledí. Většina oken měla barevnou výplň a ano, líbilo se mu to, a líbilo se mu to o to víc, že Amanthé ne.

„Mně se líbí," zastal se ho Lias. „Je to moc hezký zámek."

Amanthé jen zavrtěla hlavou. „Nezapadáme sem. A neříkej mi, že to necítíš."

Dewon netušil, k čemu ho chtěla vyprovokovat, navíc takhle těsně před plesem, takže radši zůstal po zbytek cesty potichu.

Snadno poznali, že se blíží k sálu. Počet služebnictva narůstal a chodbami se začala linout vábivá melodie. Toho při sestupu po schodišti hned využil Lias, popadl Amanthé a do patra sešli v podivném tanci. Ta si neodpustila poznámku, ať se nepředvádí, ale smála se na celé kolo. Dewonovi do smíchu zrovna nebylo, když si všiml, jak na něj všichni Duhoví hledí a něco si špitají.

Ucítil stisk na rameni a ohlédl se na otce, který mu věnoval vřelý úsměv. „Udělej na ni co největší dojem," mrkl.

Nejistě polkl. „Jistě, otče."

5.

Nyrae

„Osmý chlebíček," poznamenala Ilsa a kývla ke stolům s občerstvením. „A to přišel před čtvrt hodinou."

Nyrae si povzdechla a podepřela si bradu dlaněmi. Spolu se svou nejlepší přítelkyní postávala na balkoně nad sálem a bavily se pozorováním hostů. Zatím se neobjevila ani jedna královská rodina, ale u nich se očekávalo, že si dají načas. Zato tu byla většina duhových šlechticů. Kromě Tariho Leteie, který se od svého příchodu ládoval chlebíčky, si všimla všech dcer lorda Casira z Tmavomodrého dvora, které po Tarim vrhaly nevkusné pohledy, dva synové lorda z Fialového dvora se evidentně na něčem nemohli shodnout a prateta Sharlet, o níž nikdo nevěděl, kolik je jí vlastně let, něco důrazně rozebírala s dalšími hosty. Vypadalo to, že nehledě na jeho význam se dnešní ples odehraje jako každý jiný.

„Kolik je hodin?" zeptala se Nyrae.

„O dvě minuty víc, než co ses ptala posledně." Ilsa ji poplácala po zádech. „Neboj. Nezačnou tě hledat, dokud se neobjeví aspoň dvě královský rodiny. A snad ani mě," zabrblala. „Haye mi v kuchyni kupuje čas."

„Tak tomu bych moc nevěřila, Haye není zrovna dobrý herec." Nyrae zabubnovala prsty o zábradlí. Mít nejlepší přátele mezi zámeckými sluhy

holt mělo svá úskalí. Oba byli od příjezdu princů v jednom kole, takže až doteď neměli čas s ní všechno rozebrat – nebo ji utěšit, když na to přišlo. „Tohle bude horor."

„Prosím tě. Myslíš, že jsi jediná, kdo neumí tancovat?"

Nyrae zatěkala očima po sálu a až potom jí došlo, že intuitivně hledá světlemodrou tvář. Daryena však nikde nenašla. Doufala, že si vzal na dnešní večer volno a nehodlá se tu ukázat. Jistěže měla větší starosti s ostatními věcmi, ale Ilsa uhodila hřebík na hlavičku. Tanec ji děsil dostatečně. Už tak se ztrapní před princi, nechtěla i před ním.

„Viděla ses už s některým z princů?" zeptala se Ilsa.

Nyrae pokrčila rameny. „Ne, zahlédla jsem je jen z oken."

„A co, zaujal tě nějakej?"

Nyrae pozvedla obočí. „Všechny je znám, Ilso."

„Všechny jsi je *znala*," opravila ji. „Už to nejsou děti."

Ne, to tedy nejsou. Nyrae zoufale zahučela a svěsila hlavu mezi ramena. „Jak si vůbec dokážu jednoho vybrat? Mám na to *měsíc*. To je zatraceně málo."

„Pořád je to víc, než kdyby sis jednoho měla vybrat hned teď." Ilsa do ní zlehka šťouchla a věnovala jí povzbudivý úsměv. „No tak. Nejseš na to přece sama. A dneska se kvůli tobě koná ples, takže se máš především bavit. Tvoje šaty nějakýmu truchlení vůbec neodpovídají, to si nechej na potom."

Nyrae sklopila zrak ke světlému živůtku a široké sukni, která při každém pohybu vrhala odlesky v různých barvách duhy. Její švadleny si daly záležet. Stejně jako všichni služební v tomto zámku chtěly hosty oslnit.

Povzdechla si. „Asi máš pravdu."

„Já mám vždycky pravdu, drahá."

Stráže v tu chvíli odstoupily od vstupních dveří a do sálu jako zimní vánek vpluli Sněžní. Kožichy, v nichž je Nyrae viděla přijíždět, nahradila běloskvoucí saka a elegantní šaty. Kristara nešlo přehlédnout. Sněhobílý oblek doplňovaly ledově modré plíšky na ramenou, z nichž mu na bicepsy splývaly dekorace v imitaci rampouchů. Při každém princově pohybu se zablyštěly, až musela Nyrae přimhouřit oči.

Ilsa zamžourala. „To je Sluneční princ?“

„Má na sobě *rampouchy*, Ilso, co myslíš?“

Ilsa si cosi zabručela pod nos. Nyrae zůstala viset pohledem na všech těch odlescích Kristarova oděvu. Zimní princ rozhodně věděl, jak přivábit pozornost. Vyzařovala z něj pozoruhodná aura, jakási elegance podobná té, kterou vídávala u Daryena... ehm, nebude prince srovnávat s Daryenem, to si nezasloužil.

„Budí dojem,“ připustila nahlas.

„A má pěkný ségry.“ Ilsa se zasmála, když do ní Nyrae šťouchla. Úsměv se jim oběma držel na rtech, zatímco Sněžní okamžitě zamířili ke stolům s občerstvením. Tari Letei jim musel s úklonou (a chlebíčkem v ruce) uhnout. „Uvedou je pak oficiálně?“

Nyrae přikývla. „Jakmile otec zahájí ples, předstoupí před nás jeden po druhém.“

I tentokrát následovala Sněžné rodina z Bouřlivého království. Nevhitovi přišli v róbách, které naprosto odpovídaly názvu jejich domoviny. Především královniny šaty protkané klikatícími se šňůrami perel upoutaly Nyrainu pozornost na první dobrou.

„Bouřliví,“ představila je, než se Ilsa stihla zeptat. Elias, nejvyšší z bratrů, s rozčepýřenými vlasy a samolibým úsměvem, se právě nakláněl ke královně a něco jí povídal. I jeho oblek sestával z perel vyšitých do tvaru blesku a kolem zápěstí se princi blyštila sklíčka.

„O tomhle neřekneš, že budí dojem?“ broukla Ilsa. „Podle mě mu to teda sekne mnohem víc. Konečně někdo se zdravou barvou pleti.“

Nyrae si neodpustila úšklebek. „Co je podle tebe zdravá barva pleti, Žloutku?“

„Ty máš co mluvit, Rajčátko.“ Ilsa se zachechtala, když i Nevhitovi okamžitě zamířili k tabulím s občerstvením.

Nyrae neunikla výměna zřejmě odlišných názorů podle toho, jak se na sebe bratři u moučníků zaškaredili. Dva starší prince neznala tak dobře, synové z králova prvního manželství byli o dost starší než ona, takže při setkáních pro ně představovala prostě jen malou holku a moc se s ní nebavili.

I Ilsa si bratry bedlivě prohlížela. „Ty si bereš koho, toho vysokýho?“

„Ilso.“

„No co.“

„To je ten, co tu málem vypadl z okna.“

Ilsa vyprskla. „To jako fakt?“ Nyrainy historky znala samozřejmě z první ruky. Ještě jednou si Eliase přeměřila pohledem a uznale ohrnula ret. „No, teď už by se do rámu asi nevlezl, co?“

„Doufám, že na takové fiasko dojde co nejpozději,“ zamumlala Nyrae.

„To zní, jako bys to čekala.“

„Taky to čekám. Měla jsi vidět, jak se po sobě dívali na nádvoří...“

„Věř si trochu! Když zvládáš Daryena, proč bys nezvládla o pár chlapů navíc.“

Asi to mělo znít povzbudivě, ale Nyrae při zmínce tanečníkova jména zatnula zuby a opět vyslala prosbu, ať tu dnes večer neokouní.

Tari Letei stihl zdlábnout další tři chlebíčky, dcery lorda Casira hýkaly (zřejmě) smíchy na celý sál a prateta Sharlet se stihla přesunout přes dobrou půlku místnosti, ale další královská rodina pořád nikde. Nyrae začala nervózně poklepávat prsty o zábradlí a Ilsa taky netrpělivě pokukovala po dveřích. Když noví hosté stále nepřicházeli, našla si zábavu u těch starých.

„Ten, co vypadl z okna, se jmenuje...?“

„*Málem* vypadl,“ opravila ji Nyrae. „Elias.“

Všimla si, že se odtrhl od rodiny a prochází sálem, čímž asi přilákal Ilsinu pozornost. K jejich smůle zamířil přímo pod jejich balkon. Ilse to ovšem v ničem nebránilo. Nahnula se přes okraj tak, že ji Nyrae radši rychle chytla kolem pasu. „Ani zblízka nevypadá zle,“ slyšela ji. „Slož mu kompliment i za mě.“

„Nikomu tu komplimenty skládat neplánuju.“

„Do háje, Nyr, o někom si přece musíš myslet, že –“

V ten moment si za nimi někdo odkašlal a Nyrae málem shodila Ilsu do sálu sama. Obě se rychle narovnaly a otočily k muži v uniformě strážného.

„Vaše Výsosti,“ uklonil se. „Je čas.“

Nyrae pouze přikývla, vzala Ilsu za ruku a společně se vydaly dolů po schodech. S každým krokem zvuky bálu sílily. Jedině Ilsin pevný stisk jí nedovolil zastavit nebo se dát na zběsilý úprk.

Strážný je zavedl do malého předsálí. Nyrae si palčivě uvědomovala každou minutu, kterou králův příchod trval. Zbývající královské rodiny už jistě musely dorazit do sálu, zatímco ony tu netrpělivě přešlapovaly. Ilsa po chvilce zabručela, že je klidně ještě mohli nechat okounět na balkoně, protože takhle zmeškají příchod posledních dvou princů. Skrz dveře k nim doléhala hudba i hovor hostů, z vedlejší chodby slyšely pobíhání sloužících, a když Ilsa nakonec vykoukla ze dveří, Nyrae se dočkala povzbudivého: „Je to dobrý, hlady snad neumřeš, Letei ještě nesežral všechno."

„Budeš tam taky?" vyhrkla Nyrae a hned té otázky zalitovala.

Ilsa provinile svraštila obočí. „Pomáhám mámě v kuchyni. Ale zkusím se stavit aspoň na chvilku, i kdybych jim měla vyrvat podnos a zanést vám aspoň jednou jídlo, když už mě nasoukali do téhle nádhery," zatahala se za nazdobený rukáv.

„Můžu se ještě narychlo přimluvit..."

„Nyr. Vždyť mě tam nepotřebuješ."

Nyrae se kousla do rtu. Kolibří křídla v její hrudi bolestně třepotala a hrozilo, že se každou vteřinou rozmáchnou natolik, až si hrudním košem prorazí cestu ven. Kolik vteřin ji dělilo od toho, aby to všechno bylo oficiální? Třicet?

„Ilso," hlesla. „Jak je mám poznat?"

„Kristar se třpytí a Elias skoro vypadl z okna. Ty další dva jsem nestihla, ale nějakej třpyt a pád tam určitě budou taky."

„Jak poznám, kdo z nich bude ideálním vladařem?" *A do koho se mi u všech všudy povede za tak krátký čas zamilovat?*

Ilsa se na ni podrážděně podívala. „Nyr, tohle je teprve první večer. Dneska se s nimi seznam, zavzpomínejte na starý dobrý časy a zodpovědnou budoucnost zatím nechej ve hvězdách, promyslíme to potom."

„Tomu se říká bezohlednost."

„Tomu se říká zábava, drahá." Mrkla na ni. „Však se neboj. My si je s Hayem taky proklepneme, jakmile budeme mít příležitost."

V tu chvíli zazněly zpoza dveří kroky a v předsálí se spolu se stráží objevil otec. Nyrae se trochu ulevilo, když ho viděla stát bez jakékoli opory, a navíc poměrně vzpřímeně. Kdoví, třeba mu trochu pomohla myšlenka, že trůnu opravdu zajistí budoucnost.

Ilsa klesla v kolenou, naposledy věnovala Nyrae povzbudivý úsměv a pak odběhla za svými povinnostmi. Nyrae měla co dělat, aby se nerozběhla za ní.

„Kde ses toulala?“ pokáral ji otec hravě. „Všichni hosté už jsou prý uvnitř. Stráže tě hledaly po celém křídle.“

„Nemohla jsem se dočkat,“ utrousila a otec se jen zasmál.

„Nebuď nervózní.“

„Tobě se to řekne!“

„Řekne. Nezapomeň, že princové jsou daleko nervóznější než ty.“ Probodla ho skeptickým pohledem, ale nenechal si to vymluvit. „Jsou tu jen kvůli tobě. I kdyby ses začala chovat jako blázen, nemají žádné právo tě soudit. Mají přece za úkol na tebe zapůsobit, ne?“

Otec to asi nemyslel doslovně, ale povedlo se mu ji trochu uklidnit. Přijala jeho ruku a do sálu vstoupila aspoň trochu jistější, než jak si připadala na balkoně.

Sotva překročili práh, hudebníci spustili pomalou, líbivou melodii. Nyrae se rozbušilo srdce a doufala, že se jí příliš neklepou nohy, když se snažila srovnat krok s pomalejším otcem. Plesy jako takové jí tolik nevadily, ale tenhle moment na nich nesnášela ze všech nejvíc.

Jakmile se usadili, před trůny naběhli tanečníci a zahájili ples tradičním prvním předtančením. Nyrae si vybrala bod před sebou, aby to vypadalo, že sleduje představení, a netěkala očima sem a tam po jistých tvářích v davu, a v duchu si v rychlosti prošla základní kroky společenských tanců.

Po králově úvodním proslovu, během něhož nezapomněl zdůraznit přítomnost čtyř královských rodin sousedních zemí i její důvod, měla pár minut k dobru, než se rozproudí zábava. Prince zatím nikde neviděla. Opakovala si, co jí o nervozitě říkal otec, ale pochybovala, že na tom jsou princové stejně. Byli to *princové*. Muži, jejichž postavení bylo odmalička pevně dané.

Arei Canis. Kristar Sněžný. Dewon Rojský. Elias Nevhit. Měsíc, Zima, Slunce, Bouře. Jak pravděpodobné bylo, že se jí je z nervozity povede zapomenout? To by byl pěkný trapas. Stejně jako bude trapas, pokud princové přijdou na to, jak mizerná je tanečnice, a pokud se v sále objeví...

Vtom se za ní ozvalo: „Psst, princezno."

Překvapením poskočila a ohlédla se za hlasem. „Haye," vyhrkla.

Poblíž jejího trůnu postával mladík s tmavě fialovou pletí v uniformě služebnictva a především s tácem plným jednohubek. Haye byl sice o několik let starší než Nyrae, ale když čerstvě po vyučení přišel ke královské rodině do služby, vzala si ho pod křídla Ilsina matka, a kde byla Ilsa, byla i Nyrae, takže se ti tři přirozeně spřátelili.

Haye jí věnoval povzbudivý úsměv. „Podařilo se mi urvat si tu místo roznašeče."

Tak aspoň někoho tu v sále má. „Takže jsi mě přišel zachránit?"

„Pro tebe cokoli. Ale obávám se, že tvůj únos by mi neprošel."

„Když půjdu dobrovolně, nebude to únos."

Na to se Haye pouze ušklíbl. „Ilsa říkala, že sem taky zkusí proklouznout. Ale nevím, jestli se jí to povede, dneska jsou všichni jako na trní." Podstrčil jí tác ještě blíž, a tak si vzala rovnou tři jednohubky. „Mluvila jsi už s princi?"

Zavrtěla hlavou. „Dva jsem zahlédla z balkonu, oficiálně je představí každou chvílí." *A pak to vypukne.*

„Tyhle si neber," zarazil ji, když si chtěla vzít další jednohubku. „Je v nich zapečený sýr. Vím, že ho nemáš ráda."

„Dneska asi snesu všechno."

„Jsi nervózní?"

„Co myslíš?"

Cukla mu ruka, ale před hosty se neopovážil důvěrně ji poplácat po paži. V jeho tváři chybělo to nadšení a zvědavost, které poslední dny vídala u služebnictva. „Stojíme při tobě, Nyr. Na to nezapomeň."

Nyrae se usmála. „Díky."

„Tohle je pořád *tvoje* království."

Před trůny se zjevil muž v honosné uniformě a monoklem na oku a důležitě si odkašlal. Nyrae mávla na Hayeho, ať se vzdálí, a nasucho polkla. Tak je to tady. Představení královských rodin a jejích nápadníků. Dneska vezme do ruky štětec a namíchá si nové barvy. Kdoví, jaký obraz z toho nakonec vznikne.

Sevřela ruce v pěst. *Jsou tu kvůli tobě*, připomněla si. *To oni mají být nervózní. Ty si vybíráš z nich, ne naopak.*

Co že to říkal otec? *I kdyby ses začala chovat jako blázen, nemají žádné právo tě soudit.*

Když zvládáš Daryena, proč bys nezvládla o pár chlapů navíc, šklebila se Ilsa.

Tohle je pořád tvoje *království*, pověděl jí Haye.

Nyrae shlédla k blyštivé látce své sukně. Nepřipravovala se přece celý svůj život zbytečně. Haye měl pravdu, tohle je *její* království a *ona* bude královnou nehledě na to, který z nich nakonec stane po jejím boku. Ať už otec tvrdil, co chtěl.

Poprvé po necelém týdnu rozehnala ten těžký mrak nad hlavou a roztáhla rty do úsměvu. *Jen ať princové vidí, s kým mají tu čest.*

6.

Arei

Arei začínal pochybovat, že ví, s kým má tu čest.

Když mu otec oznámil, že Duhový král vybírá mezi princi nápadníka pro svou dceru a on je na seznamu, uklidňoval se tím, že Nyrae přece zná. Nebo znal. Čekal, že se shledá s kamarádkou z dětství.

Nečekal, že mu vítr z plachet vezme hned princeznin úsměv.

Nyrae (pravděpodobně ještě několik dalších jmen) Tarina (asi číslovka) se na ně sice usmívala, v tom úsměvu však nebylo vůbec nic vřelého. Spíš se tvářila, jako by seděla na něčem velmi nepohodlném a zničení osob před ní by tomu učinilo okamžitou přítrž. Ani omylem nevypadala jako ta kamarádka z dětství.

Zkusil na ni mrknout. Jedinou odpovědí mu byl upřený pohled a nepatrné kývnutí na pozdrav.

Tohle bude velmi zajímavý měsíc.

Princeznina odměřenost očividně zarazila i zbylé prince. Kristar se na ni raději ani nepodíval, zato Elias zíral až neslušně dlouho, ale ani tehdy její jistota nezakolísala. A Dewon snad ani nepotřeboval komentář, koukal na ni tak, jak by se asi díval Kristar, kdyby se ten zbabělec odvážil zvednout hlavu. Jako vyplašená myška, kterou papínek pro

jednou pustil ven a ona netuší, co dělat, když se najednou nemůže držet svých pravidel a tradic.

„Přestaň se šklebit," poručila mu matka.

Arei napodobil kamenný výraz, s jakým si prohlížela celý sál. Na plesech, které občas pořádala jeho rodina, se šlechta vždy sesedla k velkému stolu v čele místnosti, odkud šlo dát řádně najevo, kdo kam patří. Rodičům se evidentně moc nelíbilo, že sedí jen na malinko zdobnějších židlích, než jaké byly ve zbytku sálu, a stranou od hlavního dění, takže perfektně zapadali mezi zbytek hostů.

S trpkostí odstrčil svůj pohár s vínem. Kávu tu neměli a nalili mu alkohol, aniž by se zeptali na jeho preferenci. Hudba, která spustila po představení všech hostů, byla navíc ideální na přivození bolehlavu. Tenhle ples byl zatím jasná nula z deseti.

Matce neušlo, s jakou nelibostí Arei sleduje plné poháry na stole. „Brzy někdo přijde," zkusila ho utěšit, ale tím akorát přilákala otcovu pozornost.

„Ty to zase odmítáš pít?" zeptal se. Arei k němu zvedl dotčený pohled, za nějž ho otec odměnil podobně. „Ty ksichty si nech. Ochutnali to kvůli tobě dva muži. Nemáš žádný důvod dělat kolem toho cavyky."

Otcova paranoia však tak úplně nesouvisela s Areiovým záměrem, ačkoli v něm teď probudila překonaný strach a sklenička vypadala ještě míň lákavě. S potlačeným povzdechem se obrátil zpět do davu a našel princeznu.

Chladný výraz vystřídal široký úsměv, zatímco si povídala se sluhy poblíž trůnů. Co vůbec říkala ona na celou tuhle hru? Předhodil jí to otec, nebo s tím přišla sama? Byly její úsměvy jen maska pro odpor, jaký v sobě schovával i on sám?

„Běž ji vyzvat k tanci," poručil otec, když zjistil, kam hledí. „Ať si zajistíš její první."

Nemělo smysl se s ním dohadovat. Arei uhnul matčině povzbudivému stisku a propletl se mezi stoly. Jakmile se však rodičům ztratil z dohledu, vybočil z původní dráhy. Pokud tu měl vydržet, potřeboval nějaký životabudič. Okružní jízda kolem stolů s občerstvením nikoho nezabije.

Pohled na vrchovaté talíře moučníků mu přece jen trošičku zvedl náladu. Prohlížel si nabídku a zcela mu ušlo, komu se dostal na doslech.

Mladík v křiklavě zeleném hábitu, jen o odstín tmavším než jeho zelená kůže, divoce gestikuloval a vrčel: „Taková urážka. Pozvat nás na úvodní ples tohohle plánu, to považují za automatické, ale aby je napadla i naše role? Náš rod má s Tariny takovou historii, a vzpomněli si snad na nás?“

„Netuším, co tím král sleduje,“ přitakal mu jeho společník. „Ani můj otec se nezmínil, že by ho kontaktoval.“

„Krása. *Vážně* dají přednost těm ze severu?“

Ten ze severu jen pozvedl obočí. Takže o princeznu se neucházel nikdo z duhových šlechticů? Nějak se mu nechtělo věřit, že by si princezna usmyslela rovnou uzmout nějakého souseda.

„Otec už přemýšlel, jestli králi nějak nepohrozit vypovězením smluv, navíc když nám pořád blokuje ten zahraniční export. Tak dlouho na krále naléhal, ať si pospíší s jejím zasnoubením, aby ji logicky nabídl nám, tedy *mně*, a dopadne to takhle...“

Arei sám pro sebe zavrtěl hlavou a natáhl se po jedné z rakviček.

„... aby ti taky ruka neupadla, když bys mi měla pomoct, že –“

Zleva do něj někdo vrazil. Arei se zapotácel, ale to už ho chytala paže se zlatými šperky. Překvapeně trhl hlavou k Dewonovi, který při zjištění, koho to zachraňuje, okamžitě povolil sevření.

Tvářil se podobně jako před pár hodinami, když se viděli poprvé. Z hnědých očí orámovaných zlatými symboly čišela nechuť, která asi neměla nic moc společného s talířem rakviček, po němž se oba natahovali.

Arei pootevřel ústa, ale nevyšla z něj ani hláska.

Dewon semkl rty. „Díky by stačilo,“ utrousil, otočil se na podpatku a odešel. Jeho sestra s pozdviženým obočím přejela prostor mezi Měsíčním princem a svým bratrem, načež ho s miskou jahod v ruce následovala.

Arei na nich zůstal viset pohledem, dokud se mu neztratili v davu. Dewon měl na sobě podobný zlatý oblek, v jakém ho viděl přijíždět – kalhoty, které tvořily pruhy látky zakrývající jen to nejpotřebnější mimo svalnatá lýtka a stehna, a top s překříženým detailem, přes který měl přehozený průsvitný šifon v imitaci saka. Zdálo se, že ve vzduchu ještě zůstala viset vůně kardamomu, i když oba sourozenci odešli.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Duhový trůn**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.